

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Stanley Stener Nielsen
Sagsnr.: 2017-731-0082
Dok.: 2379467

UDKAST

Forslag til

Lov om ændring af straffeloven og forskellige andre love¹⁾ (Initiativer mod rocker- og bandekriminalitet m.v.)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1052 af 4. juli 2016, som ændret senest ved lov nr. 753 af 19. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. Efter § 79 indsættes i 9. kapitel:

»§ 79 a. Den, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af denne lovs § 81 a, kan ved dommen gives opholdsforbud efter stk. 2. Det samme gælder den, der idømmes en sådan straf eller retsfølge for overtrædelse af denne lov, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Stk. 2. Ved opholdsforbud forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, jf. § 81 a eller stk. 1, 2. pkt., som den domfældte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

1) Loven har som udkast været notificeret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (kodifikation).

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Stk. 3. Politiet kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter denne bestemmelse, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Stk. 4. Opholdsforbud gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom. Ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges opholdsforbuddet tilsvarende.

Stk. 5. Den dømte kan 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opholdsforbuddets opretholdelse for retten. Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker tidligere. § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Afgørelsen træffes ved kendelse. Hvis afgørelsen går ud på, at opholdsforbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.

Stk. 6. Overtrædelse af et opholdsforbud efter denne bestemmelse straffes med fængsel indtil 2 år.

Stk. 7. Justitsministeren fastsætter regler om tilladelser efter stk. 3, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser.«

§ 2

I lov om våben og eksplosivstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1005 af 22. november 2012, som ændret senest ved lov nr. 495 af 22. maj 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 3, *stk. 3, nr. 6*, indsættes efter »opbevarer«: », besidder eller anvender«.

§ 3

I lov om vagtvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 112 af 11. januar 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 7, *stk. 3, nr. 2*, udgår: »i stilling eller erhverv«.

§ 4

I lov om en børne- og ungeydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 609 af 3. juni 2016, som ændret ved § 14 i lov nr. 674 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:

1. § 2, stk. 1, nr. 7, affattes således:

»at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 6 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, og«

2. I § 2 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Er kravet i stk. 1, nr. 7, ikke opfyldt, udbetales følgende forholdsmæssige andel af ydelsen, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt:

- 1) Efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 8,3 pct. af ydelsen.
- 2) Efter 12 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 16,7 pct. af ydelsen.
- 3) Efter 18 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 25 pct. af ydelsen.
- 4) Efter 24 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 33,3 pct. af ydelsen.
- 5) Efter 30 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 41,7 pct. af ydelsen.
- 6) Efter 36 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50,0 pct. af ydelsen.
- 7) Efter 42 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 58,3 af ydelsen.
- 8) Efter 48 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 66,7 pct. af ydelsen.
- 9) Efter 54 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75,0 pct. af ydelsen.
- 10) Efter 60 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 83,3 pct. af ydelsen.
- 11) Efter 66 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 91,7 pct. af ydelsen.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 5

I lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. lovbeholdning nr. 1095 af 7. oktober 2014, som ændret ved § 4 i lov nr. 574 af 10. juni 2014, § 1 i lov nr. 999 af 30. august 2015 og § 11 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 5 a, stk. 1, ændres »2 år« til: »6 år«.

2. I § 5 a, stk. 2, nr. 1, ændres »25 pct.« til: »8,3 pct.«.

3. I § 5 a, stk. 2, nr. 2, ændres »50 pct.« til: »16,7 pct.«.

4. I § 5 a, stk. 2, nr. 3, ændres »75 pct.« til: »25 pct.«.

5. I § 5 a, stk. 2, indsættes som nr. 4-11:

»4) Efter 24 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 33,3 pct. af ydelsen.

5) Efter 30 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 41,7 pct. af ydelsen.

6) Efter 36 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50,0 pct. af ydelsen.

7) Efter 42 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 58,3 af ydelsen.

8) Efter 48 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 66,7 pct. af ydelsen.

9) Efter 54 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75,0 pct. af ydelsen.

10) Efter 60 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 83,3 pct. af ydelsen.

11) Efter 66 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 91,7 pct. af ydelsen.«

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Stk. 2. § 4 finder ikke anvendelse på en allerede erhvervet ret til børne- og ungeydelse, der eksisterer den 1. januar 2018, så længe retten bevares uden afbrydelse. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før den 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter § 4.

Stk. 4. § 5 finder ikke anvendelse i forhold til fortsat ret til ydelser, der var optjent ret til umiddelbart før den 1. januar 2018 ved fortsat og uafbrudt bopæl eller beskæftigelse i Danmark. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler om optjening anvendelse.

Stk. 5. Bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før den 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter reglerne i § 5 om optjening gældende fra den 1. januar 2018.

§ 7

Stk. 1. Lovens §§ 1, 2, 4 og 5 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 3 gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Opholdsforbud

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.4. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

2.2. Politiets kontrol med skytteforeninger

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

2.2.3. Den foreslåede ordning

2.3. Vandelsgodkendelse af vagter

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

2.3.3. Den foreslåede ordning

2.4. Stramning af opholdskrav for at opnå ret til fuld børne- og ungeydelse

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Lovforslaget

2.5. Stramning af optjeningsprincippet for at opnå fuld ret til ydelser efter børnetilskudsloven

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Lovforslaget

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

6. Miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen har sammen med Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet (aftalepartierne) den 24. marts 2017 indgået en politisk aftale om en ny rocker- og bandepakke (Bandepakke III).

Med lov nr. 672 af 8. juni 2017 om ændring af straffeloven, lov om forbud mod ophold i bestemte ejendomme og lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Styrket indsats mod rocker- og bandekriminalitet m.v.) og lov nr. 653 af 8. juni 2017 om forbud mod anvendelse af bestemte ejendomme som samlingssted for en gruppe blev en række initiativer fra Bandepakke III vedtaget af Folketinget.

Formålet med lovforslaget er at styrke indsatsen mod rocker- og bandekriminalitet ved at gennemføre en række yderligere initiativer fra den politiske aftale om Bandepakke III.

Lovforslaget indeholder forslag om at ændre straffeloven, så domstolene som led i en straffedom kan give et opholdsforbud til dels personer, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, dels personer, der idømmes en sådan straf eller retsfølge for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Lovforslaget indeholder endvidere et forslag om at ændre våbenloven, så politiets nuværende mulighed for uden retskendelse at foretage kontrol af de lokaler, hvor skytteforeninger opbevarer våben, udvides til også at omfatte lokaler, hvor skytteforeningerne opbevarer, besidder eller anvender våben, herunder skytteforeningernes skydebaner og skydepladser.

Lovforslaget indeholder herudover et forslag om at ændre lov om vagtvirksomhed, således at muligheden for at nægte godkendelse af ansættelse af personale i vagtvirksomheder udvides til at omfatte al adfærd, der giver grund til at antage, at den pågældende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde, uanset om adfærden er udvist i eller uden for stilling eller erhverv.

Lovforslaget indeholder endelig ændringer af lov om en børne- og ungeydelse samt lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,

som strammer optjeningsprincippet for børne- og ungeydelse samt børnetilskud, så det nuværende krav om tilknytning til Danmark for at opnå ret til de fulde ydelser strammes ved, at optjeningsperioden på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år hæves til 6 år. Denne stramning af optjeningsprincippet vil skulle finansiere Bandepakke III.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Opholdsforbud

2.1.1. Gældende ret

Straffeloven indeholder ikke i dag en generel bestemmelse om, at retten i forbindelse med overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer ved dommen kan give den dømte et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder.

Straffelovens § 236, stk. 1, nr. 1, indeholder dog mulighed for, at retten i forbindelse med dom for visse seksualforbrydelser kan give den dømte forbud mod at opholde sig eller færdes i et nærmere afgrænset område i nærheden af gerningsstedet. Et sådant forbud kan gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er nærliggende fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare, jf. stk. 3. Forbud gives på tid fra 1 til 5 år regnet fra endelig dom eller indtil videre, jf. stk. 4. Forbud omfatter ikke ophold eller færden, som af særlige grunde må anses for beføjet, jf. stk. 2.

Endvidere indeholder § 3 i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning en almindelig regel om opholdsforbud (geografisk bestemt tilhold), hvorefter en person kan forbydes at opholde sig eller færdes i et nærmere afgrænset område i nærheden af en anden persons bolig eller arbejds-, uddannelses- eller opholdssted eller andet område, hvor denne ofte færdes. Formålet er at etablere en »sikkerhedszone« for den, som opholdsforbuddet skal beskytte. Herved vil man kunne begrænse utrygheden hos personer, som har været og stadig er udsat for en betydelig belastning som følge af grov eller oftere gentagen krænkelse eller på grund af, at et tilhold ikke respekteres. Samtidig har et sådant opholdsforbud til formål reelt at modvirke yderligere krænkelser af den, som opholdsforbuddet skal beskytte.

Der er ikke fastsat en bestemt maksimal geografisk udstrækning af et opholdsforbud som det nævnte. Et opholdsforbuds geografiske udstrækning vil afhænge af områdets karakter og parternes forhold. Opholdsforbuddet omfatter ikke færden eller ophold, som af særlige grunde må anses for beføjet.

2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Aftalepartierne har indgået en politisk aftale om en Bandepakke III, der styrker indsatsen mod rocker- og bandekriminalitet.

Det fremgår af aftalen, at det skal være sådan i Danmark, at det er de lovlydige borgere, der sætter dagsordenen i et boligkvarter, ikke rockere og bander. Der skal sættes hårdt ind over for rockere og bandemedlemmer, der gennem kriminalitet skaber frygt og magtesløshed hos lokale erhvervsdrivende og borgere. Aftalepartierne vil sikre, at danskerne skal kunne føle sig trygge overalt, hvor de bor og færdes. Det udfordres af rockere og bander, der skaber utryghed – ikke mindst lokalt. Det skal have vidtrækkende og omfattende konsekvenser, hvis man vender fællesskabet ryggen for at blive tilknyttet en rocker- eller bandegruppering.

På den baggrund er aftalepartierne enige om, at personer, som er dømt for banderelateret kriminalitet, skal kunne idømmes forbud mod at opholde sig i bestemte områder.

Justitsministeriet finder, at initiativet bør gennemføres ved at indsætte en ny bestemmelse i straffeloven som § 79 a om en sådan ny ordning med opholdsforbud.

Det følger af den politiske aftale om Bandepakke III, at personer, der har en tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, og i forbindelse med gruppens aktiviteter gentagne gange overtræder lov om euforiserende stoffer, våbenloven eller straffeloven, skal kunne idømmes et opholdsforbud. Justitsministeriet finder i den forbindelse, at også enkeltstående lovovertrædelser af en vis grovhed bør kunne danne grundlag for, at retten idømmer et opholdsforbud, og at idømmelse af et opholdsforbud i sådanne sager ikke bør afhænge af, om den dømte tidligere har begået en lovovertrædelse.

Det følger endvidere af den politiske aftale om Bandepakke III, at opholdsforbuddet skal gælde for en periode efter endt afsoning. Da straffen ikke i

alle tilfælde nødvendigvis fuldbyrdes straks efter, at dommen er endelig, har Justitsministeriet fundet det mest hensigtsmæssigt at lade opholdsforbuddet gælde for en periode regnet fra endelig dom for at undgå, at der er en periode fra endelig dom til afsoningens begyndelse, hvor den dømte kan færdes og opholde sig i et område, som vil blive omfattet af et opholdsforbud efter endt afsoning.

For at sikre den præventive virkning af såvel opholdsforbuddet som en efterfølgende frihedsstraf finder Justitsministeriet, at forbudsperioden bør forlænges med et tidsrum svarende til afsoningstiden.

2.1.3. Den foreslåede ordning

2.1.3.1. Det foreslås, at den, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, ved dommen kan gives et opholdsforbud. Det samme gælder den, der idømmes en sådan straf eller retsfølge for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Opholdsforbud kan idømmes sammen med en helt eller delvis ubetinget fængselsstraf. Opholdsforbud kan endvidere idømmes sammen med en anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Dette omfatter anbringelsesdomme og behandlingsdomme efter straffelovens §§ 68 og 69, hvor der sker frihedsberøvelse, forvaring efter straffelovens § 70 og ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a.

Der kan derimod ikke gives opholdsforbud i sager, hvor straffen er bøde eller betinget fængselsstraf. Der kan ligeledes ikke gives opholdsforbud i sager, hvor den pågældende er idømt en anden strafferetlige retsfølge, som ikke er af frihedsberøvende karakter, f.eks. dom til ambulans behandling eller til tilsyn efter straffelovens §§ 68 og 69.

2.1.3.2. Forslaget indebærer for det første, at en person, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a om strafforhøjelse og skærpet straf for visse straffelovsovertrædelser med relation til en rocker- eller bandekonflikt mv., kan gives opholdsforbud.

Det følger af straffelovens § 81 a, stk. 1, at den straf, der er foreskrevet i straffelovens §§ 119, 123, 192 a og 244, § 244, jf. § 247, § 245, § 245, jf. § 247, § 246, jf. § 245, § 246, jf. § 245, jf. § 247, § 252, stk. 1, § 260, stk. 1, § 261, stk. 1 og 2, § 266, § 285, stk. 1, jf. § 281, § 286, stk. 1, jf. § 281, og § 288, kan forhøjes indtil det dobbelte, hvis lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten enten anvendes skydevåben eller anvendes våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller begås brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180. Efter § 81 a, stk. 2, skal det ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 180, § 183, stk. 2, og § 237 i almindelighed indgå som en særdeles skærpende omstændighed, hvis lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt som nævnt i stk. 1.

Det forudsættes, at hvis en person idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, vil personen i almindelighed skulle gives et opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse, uanset hvilken af bestemmelserne i straffelovens § 81 a den pågældende dømmes for overtrædelse af. Som det fremgår, skal lovovertrædelsen dog i alle tilfælde have baggrund i eller være egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten enten anvendes skydevåben eller anvendes våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller begås brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180.

2.1.3.3. Forslaget indebærer for det andet, at der kan gives et opholdsforbud til en person, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Det forudsættes i denne sammenhæng, at opholdsforbud som udgangspunkt alene gives i sager om gentagne lovovertrædelser eller i sager af en vis grovhed.

Der vil i almindelighed skulle foreligge flere lovovertrædelser, før der gives et opholdsforbud. Det er i den forbindelse uden betydning, om der er

tale om gentagne overtrædelser af samme lov eller overtrædelser af flere af de love, der er nævnt i bestemmelsen. Det er ligeledes uden betydning, om retten behandler lovovertrædelserne ved samme dom eller ved flere domme.

Enkeltstående overtrædelser af en vis grovhed vil dog også kunne danne grundlag for et opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse. I den forbindelse kan der navnlig lægges vægt på længden af den idømte straf for lovovertrædelserne. Det forudsættes i den forbindelse, at en straf på 3 måneders ubetinget fængsel eller derover i almindelighed vil skulle anses for at være en lovovertrædelse af en sådan grovhed, at retten vil skulle idømme et opholdsforbud, såfremt de øvrige betingelser i bestemmelsen er opfyldt.

Anvendelsen af opholdsforbud efter dette led i den foreslåede bestemmelse forudsætter herudover, at den dømte har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, og at overtrædelserne har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Udtrykket »gruppe af personer« skal forstås i overensstemmelse med udtrykkets anvendelse i straffelovens § 81 a. Som en gruppe anses derved ikke kun formaliserede grupper med en fast struktur og rollefordeling medlemmerne imellem, et fast tilholdssted og navn eller lignende. Bestemmelsen omfatter også mere løse grupperinger, hvis gruppen dog virker med et fælles sigte eller mål og/eller har et fast reaktionsmønster i bestemte situationer, f.eks. at personerne i gruppen som regel bliver alarmeret og instrueret via telefon- eller sms-kæder i forbindelse med bestemte voldelige eller truende begivenheder, som indtræffer.

Det forudsættes i den forbindelse, at gruppen for at være omfattet af den foreslåede bestemmelse ikke alene er opstået og fungerer i anledning af de forhold, der er til pådømmelse under den konkrete straffesag.

Personerne knyttet til den pågældende gruppe skal »tilsammen stå bag omfattende og alvorlig kriminalitet«. Dette vil omfatte tilfælde, hvor de personer, som har tilknytning til gruppen, samlet set er dømt for lovovertrædelser af en sådan grovhed eller i et sådant omfang eller antal, at den samlede kriminalitet inden for gruppen må anses for omfattende og alvorlig. Dette gælder, uanset om de enkelte lovovertrædelser er begået af en eller flere personer, som har tilknytning til gruppen.

Ved vurderingen af, om de personer, som har tilknytning til gruppen, tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, vil der navnlig skulle lægges vægt på, om de pågældende er dømt for overtrædelser af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer. Øvrige lovovertrædelser vil dog efter omstændighederne også kunne tillægges vægt i denne vurdering. Der vil endvidere kunne lægges vægt på, om overtrædelserne har ført til idømmelse af ubetingede fængselsstraffe eller andre strafferetlige retsfølger af frihedsberøvende karakter.

Det er endvidere en betingelse for at give opholdsforbud efter dette led i den foreslåede bestemmelse, at den dømte har »tilknytning« til den pågældende gruppe af personer. Begrebet »tilknytning« indebærer, at den pågældende skal have et tilhørsforhold til gruppen som sådan. Det blotte bekendtskab med enkeltpersoner fra den pågældende gruppe falder således uden for den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde.

Opholdsforbud kan gives til personer, uanset om den pågældende i gruppens egen selvforståelse er fuldgældigt medlem eller har status som f.eks. »prospect«, »supporter«, »hangaround« eller »probationary«. Det afgørende er, at den dømte har den beskrevne tilknytning til gruppen.

At en lovovertrædelse skal have »relation til den dømtes tilknytning til gruppen« indebærer, at opholdsforbud ikke kan idømmes i sager, hvor lovovertrædelsen klart ikke har nogen forbindelse til den pågældendes tilknytning til gruppen, hverken helt eller delvist. Som mulige eksempler kan nævnes vold eller voldtægt, eksempelvis i et parforhold, som ikke har relation til den dømtes tilknytning til den pågældende gruppe.

2.1.3.4. Et opholdsforbud indebærer, at den dømte ikke må færdes eller opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, som den domfældte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« skal forstås på samme måde som i straffelovens § 236. Færden eller ophold omfatter således enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets tilladelse, jf. herom nedenfor pkt. 2.1.3.9, vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det forudsættes med lovforslaget, at et opholdsforbud som udgangspunkt skal omfatte den eller de kommuner, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, som den dømte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

I vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end én kommune, f.eks. både den kommune, hvor forholdet er begået, og den kommune, hvor gruppen opholder sig, vil der navnlig skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af den begåede kriminalitet.

Der vil endvidere skulle lægges afgørende vægt på, hvor forbuddet mest effektivt forhindrer, at den pågældende genoptager sine kriminelle aktiviteter.

Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områder, og hvor det er tydeligt, at den pågældendes kriminalitet og/eller gruppe hører til i en bestemt by eller bydel, kan retten i stedet for hele kommunen begrænse opholdsforbuddet til alene en eller flere byer eller bydele, hvis en bredere udstrækning konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet.

Er der tale om mindre alvorlig kriminalitet, som f.eks. alene har givet anledning til en kortere ubetinget fængselsstraf, og vurderes et geografisk bredt fastlagt forbud dermed ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet, kan opholdsforbuddet indskrænkes geografisk til et eller flere mindre områder, som ikke hindrer den dømtes sædvanlige ophold og færden de steder, hvor den dømte har sin bopæl, og har sine sædvanlige legitime gøremål, men som hindrer den dømte i at opholde sig og færdes, hvor den eller de pågældende lovovertrædelser er begået, eller hvor den gruppe af personer, som den dømte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering.

2.1.3.5. Det foreslås, at opholdsforbud gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom.

Den tidsmæssige udstrækning af opholdsforbuddet vil skulle afhænge af forholdets karakter. Opholdsforbuddets længde skal således afspejle den

begåede kriminalitet, herunder grovheden og omfanget af denne kriminalitet. Der bør herved lægges afgørende vægt på længden af den idømte straf eller karakteren af den foranstaltning mv., som idømmes.

Ved fængsel i indtil 1 år eller ved foranstaltninger efter straffelovens § 74 a forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 1 og 4 år. Ved fængsel i mere end 1 år, men ikke over 4 år, eller ved foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69 forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 3 og 6 år. I sager, hvor den idømte fængselsstraf er på mere end 4 år, men ikke over 8 år, forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 5 og 8 år. Ved fængsel i 8 år eller derover eller ved forvaring efter straffelovens § 70 forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 7 og 10 år.

Fastsættelsen af længden af opholdsforbuddet vil i øvrigt bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det ovenfor anførte vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning (inden for den fastsatte ramme på 1 til 10 år), hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

En person, der er idømt et opholdsforbud, kan ved en senere dom idømmes yderligere opholdsforbud, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Der er ikke noget til hinder for, at der i disse tilfælde kan være et geografisk og/eller tidsmæssigt overlap mellem flere idømte opholdsforbud.

Det foreslås, at ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges opholdsforbuddet tilsvarende.

Ordningen indebærer, at et opholdsforbud forlænges i tid i den periode, hvor den dømte udstår den fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, som blev idømt sammen med opholdsforbuddet, samt forlænges i tid i den periode, hvor den dømte udstår øvrige fængselsstraffe eller andre strafferetlige retsfølger af frihedsberøvende karakter, når udståelsen finder sted, mens et opholdsforbud har virkning.

2.1.3.6. Det foreslås, at den dømte 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om forbuddets opretholdelse for retten. Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren dog tillade, at indbringelse for retten sker tidligere.

Ved vurderingen af, om forbuddet bør ophæves, vil der særligt skulle lægges vægt på, om den dømte eksempelvis har gennemført et exit-forløb og har forladt det kriminelle miljø og i øvrigt ikke har begået ny kriminalitet.

2.1.3.7. Det foreslås, at overtrædelse af et opholdsforbud efter denne bestemmelse straffes med fængsel indtil 2 år. Det forudsættes i den forbindelse, at straffen for overtrædelse af et opholdsforbud i førstegangstilfælde som udgangspunkt fastsættes til ubetinget fængsel i 60 dage.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

2.1.3.8. Hvis den dømte i forbindelse med overtrædelse af et opholdsforbud også samtidig begår en ny lovovertrædelse, bør dette i almindelighed anses for en strafskærpende omstændighed ved udmålingen af straffen for den nye lovovertrædelse.

2.1.3.9. Der kan være særlige tilfælde, hvor en person, der er idømt et opholdsforbud, har et særligt ankerkendelsesværdigt formål med at færdes eller opholde sig i det område, som forbuddet vedrører.

I visse tilfælde følger det af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at der skal være mulighed for konkret at gøre undtagelse fra et idømt opholdsforbud, jf. nærmere herom nedenfor pkt. 2.1.4.

Det foreslås på den baggrund, at politiet kan meddele tilladelse til færdens eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Det foreslås endvidere, at justitsministeren ved en bekendtgørelse fastsætter nærmere regler om sådanne tilladelser.

Der henvises til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

2.1.3.10. Justitsministeriet finder, at der efter en periode bør foretages en evaluering af det foreslåede opholdsforbud, herunder af om der er behov for justeringer på baggrund af de praktiske erfaringer med ordningen. Justitsministeriet vil på baggrund af evalueringen udarbejde en redegørelse

om forbudsordningen, når ordningen har været i kraft i tre år, og sende denne redegørelse til Folketingets Retsudvalg.

2.1.4. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Efter artikel 2, stk. 1, i 4. Tillægsprotokol til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) skal enhver, der lovligt befinder sig på en stats område, have ret til inden for dette område at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted. Denne ret er dog ikke absolut. Efter artikel 2, stk. 3, kan der gøres indgreb i retten, når indgrebet er i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund (krav om proportionalitet) af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige tryghed, for at opretholde den offentlige orden, for at forebygge forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Det foreslåede opholdsforbud indebærer et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder i en periode fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom med forlængelse ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Opholdsforbuddet udgør dermed et indgreb i den dømtes ret til bevægelses- og opholdsfrihed.

Opholdsforbuddet har til formål at styrke indsatsen mod rocker- og bandekriminalitet ved at fjerne den pågældende fra de(t) område(er), hvor personen har begået kriminalitet, eller hvor grupperingen, som kriminaliteten er begået i tilknytning til, færdes og opholder sig. Opholdsforbuddet skal sikre, at den pågældende ikke efter løsladelse umiddelbart genoptager sin kriminelle tilværelse i tilknytning til gruppen i de områder, hvor den pågældende tidligere har begået kriminalitet, eller hvor gruppen holder til. Forslaget vil således varetage hensynene til den offentlige tryghed, opretholdelse af den offentlige orden, forebyggelse af forbrydelse og hensynet til at beskytte andres rettigheder og friheder.

Justitsministeriet vurderer, at forslaget ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at opholdsforbuddet, herunder den tidsmæssige og geografiske udstrækning af forbuddet, idømmes på baggrund af en konkret vurdering af retten, og at forbuddet idømmes som led i en straffedom for alvorlig kriminalitet, der har baggrund i en voldelig kon-

flikt mellem grupper, eller for kriminalitet, der har relation til den pågældendes tilknytning til en gruppe, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet. Der gør sig i sådanne alvorlige sager om bl.a. rocker- og bandekriminalitet særligt tungtvejende hensyn gældende til at mindske risikoen for recidiv og negativ resocialisering og til at beskytte omgivelserne mod de store gener, som kriminaliteten genererer. Der er herved lagt vægt på, at der er en direkte sammenhæng mellem forbuddets geografiske udstrækning og det eller de steder, hvor kriminaliteten er begået, eller hvor den gruppe, som kriminaliteten har tilknytning til, færdes og opholder sig. Opholdsforbuddet må af samme årsag anses for egnet til at varetage hensynene bag forbuddet, da den pågældende fjernes fra områderne.

Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at forbuddet ikke indskrænker den dømtes bevægelses- og opholdsfrihed udover i den eller de konkrete kommuner eller de byer eller bydele, som omfattes af opholdsforbuddet, og dermed muligheden for i øvrigt at opretholde et almindeligt liv.

Ministeriet har desuden tillagt det vægt, at politiet kan meddele konkrete tilladelser til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet, og at tilladelsesordningen forudsættes administreret således, at der træffes afgørelse om at meddele tilladelse, når Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, kræver dette.

Der er også lagt vægt på, at den pågældende kan forlange nødvendigheden af forbuddets fortsatte opretholdelse indbragt for retten.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at forslaget kan gennemføres inden for rammerne af artikel 2 i 4. Tillægsprotokol til EMRK.

Et idømt opholdsforbud kan efter omstændighederne gribe ind i andre rettigheder end bevægelses- og opholdsfriheden, som også er beskyttet af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK. Det kan bl.a. være adgangen til sundhedsydelse, som efter omstændighederne kan være beskyttet af EMRK artikel 2 eller artikel 8, retten til privat- og familieliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8, og retten til forsamlings- og foreningsfrihed, som er beskyttet af EMRK artikel 11. Som anført ovenfor under pkt. 2.1.3.9 tager den foreslåede tilladelsesordning højde for, at der konkret kan foreligge sådanne tungtvejende hensyn, at der skal meddeles tilladelse til, at den pågældende kan opholde sig i det område, som forbuddet vedrører. Tilladelsesordningen forudsættes som anført administreret

således, at der træffes afgørelse om at meddele tilladelse, når Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, kræver dette. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 79 a, stk. 3, om den foreslåede tilladelsesordning.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at opholdsforbuddet kan gennemføres inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK. Det bemærkes i den sammenhæng, at Justitsministeriet ikke er bekendt med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om forholdet mellem adgangen til at give opholdsforbud efter artikel 2 i 4. Tillægsprotokol og retten til familieliv efter EMRK artikel 8 i en situation, hvor der gives et opholdsforbud for et område, hvor en person har bopæl sammen med sin familie.

2.2. Politiets kontrol med skytteforeninger

2.2.1. Gældende ret

Det følger af våbenlovens § 3, stk. 3, nr. 6, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvis det skønnes nødvendigt til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til kontrol af lokaler, hvor skytteforeninger opbevarer våben.

Denne bemyndigelse er udmøntet i våbenbekendtgørelsens § 28, nr. 3, hvorefter politiet, hvis det skønnes nødvendigt til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til kontrol af lokaler, hvor skytteforeninger opbevarer våben med henblik på at kontrollere, at opbevaringen af våben sker forskriftsmæssigt i overensstemmelse med våbenbekendtgørelsens §§ 22-26.

Skytteforeningerne omfatter foreninger, der hører under de tre hovedorganisationer, DGI Skydning, Dansk Skytte Union og Dansk Firmaidræt, og som har adgang til at give medlemmer våbenpåtegninger til skydevåben, der er optaget på organisationernes skydeprogrammer, jf. våbenlovens § 2 c, stk. 1.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

I lyset af politidrabet i Albertslund i december 2016, der blev begået med en pistol, som var stjålet fra en skytteforening, har Justitsministeriet i sam-

arbejde med hovedorganisationerne for skytteforeningerne overvejet muligheden for generelt at styrke sikkerheden i skytteforeningerne.

Rigspolitiet har i forbindelse med overvejelserne peget på, at der er behov for i videre omfang at sikre, at personer med tilknytning til rocker- og bandemiljøet og andre med kriminel baggrund ikke misbruger skytteforeningerne til at få adgang til skyde træning i foreningerne.

Det følger af den politiske aftale om Bandepakke III, at aftalepartierne på den baggrund er enige om, at sikkerheden i skytteforeninger skal skærpes, bl.a. således at alle medlemmer af skytteforeninger, som har adgang til skydevåben, skal være vandelsgodkendt af politiet.

Kravet om vandelsgodkendelse vil blive fastsat administrativt ved en ændring af våbenbekendtgørelsen.

Det er på baggrund af drøftelser med skytteforeningernes hovedorganisationer Justitsministeriets opfattelse, at det vil kunne bidrage til at opretholde et højt sikkerhedsniveau i foreningerne, hvis politiet har adgang til at kontrollere, at skydninger afvikles forsvarligt, og at foreningerne har ansvarlige procedurer for udlevering og håndtering af våben mv.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at politiets nuværende mulighed for at foretage kontrol af de lokaler, hvor skytteforeninger opbevarer våben, jf. våbenlovens § 3, stk. 3, nr. 6, udvides til også at omfatte lokaler, hvor våben besiddes eller anvendes, herunder skytteforeningernes skydebaner og skydepladser.

Det er hensigten, at politiet bl.a. vil kunne føre kontrol med sikkerheden under såkaldte »åbent hus« arrangementer, hvor personer, der ikke er medlemmer af foreningen, får adgang til foreningens eller medlemmers våben.

Politiet kan endvidere føre kontrol med, at foreningens procedure for udlevering og håndtering af våben er sikkerhedsmæssigt forsvarlig.

Det er Justitsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning kan medvirke til både at forhindre tyverier af skydevåben i forbindelse med konkrete skydninger i skytteforeningerne og til at sikre, at der i landets skytteforeninger sker en sikkerhedsmæssig forsvarlig afvikling af skydninger.

Der vil endvidere i samarbejde med hovedorganisationerne for skytteforeningerne blive fastsat nærmere retningslinjer for sikkerheden i forhold til anvendelse af skydevåben i foreningerne mv.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

2.3. Vandelsgodkendelse af vagter

2.3.1. Gældende ret

Det følger af vagtvirksomhedslovens § 7, stk. 3, nr. 2, at godkendelse af ansættelse som vagt kan nægtes, såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde.

Det følger af forarbejderne, at bestemmelsen navnlig tager sigte på handlinger, der ikke har medført strafferetlig tiltale, jf. betænkning nr. 1048/1985 om Vagtvirksomhed side 54, jf. side 45. Bestemmelsen giver således generelt adgang til, at der kan lægges vægt på handlinger, der ikke har medført strafferetlig tiltale, forudsat at adfærden er udvist i stilling eller erhverv. Det følger af forarbejderne, at det f.eks. kan være oplyst, at ansøgeren er afskediget fra en stilling på grund af uredelighed, der ikke har medført straffesag, eller at den pågældende i anden virksomhed på grov måde har tilsidesat hensynet til sine kunder, jf. betænkning nr. 1048/1985 om Vagtvirksomhed side 54, jf. side 45.

Efter vagtvirksomhedslovens § 14, stk. 1, kan en godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed tilbagekaldes, hvis den ansatte har udvist adfærd i stilling eller erhverv, der giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde.

Restaurationsloven indeholder en tilsvarende bestemmelse for autorisation af dørmænd, hvorefter autorisation kan meddeles en person, der ikke har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde, jf. § 15 a, stk. 2, nr. 4, i lovbekendtgørelse nr. 135 af 18. januar 2010 om restaurationsvirksomhed og alkoholbevilling m.v., som senest ændret ved lov nr. 1370 af 16. december 2014. Ifølge bemærkningerne til denne bestemmelse vil der efter en konkret vurdering f.eks. kunne være tale om at nægte at udstede autorisation som dørmænd, hvis ansøgeren er psykisk ude af balance, har alkoholproblemer

eller andre misbrugsproblemer, jf. Folketingstidende 2003-2004, tillæg A, side 6064.

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Det følger af den politiske aftale om Bandepakke III, at aftalepartierne er enige om, at der er et behov for at sikre, at samfundet kan have fuld tillid til vagtpersonale. Parterne blev derfor enige om, at der skulle foretages et eftersyn af politiets praksis for vandelsgodkendelser af vagter og dørmænd med henblik på bl.a. at sikre, at personer, som er tilknyttet rocker- og bandemiljøet, ikke kan udøve kriminelle aktiviteter i sådanne stillinger.

Rigspolitiet har på den baggrund foretaget et eftersyn af politiets praksis for vandelsgodkendelser af vagter og dørmænd. Eftersynet har bl.a. vist, at politiet i forbindelse med en vandelsvurdering ved en ansøgning om godkendelse som vagt eller autorisation som dørmænd altid foretager et opslag i Det Centrale Kriminalregister med henblik på at konstatere, om ansøgeren har domme, der kan medføre afslag på ansøgningen. Politiet lægger i den forbindelse bl.a. vægt på det strafbare forholds karakter, risiko for ny kriminalitet i forbindelse med ansættelse som vagt eller dørmænd, lovovertrædelsens grovhed og udførelsesmåde, hvorvidt der er tale om førstegangstilfælde eller gentagelse og den pågældendes personlige forhold, herunder om der er sket en ændring heri, efter det kriminelle forhold blev begået.

Ud over domme lægges der ved vandelsvurderingen vægt på, om ansøgeren har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde. Ved vandelsvurderingen af vagter er det en betingelse, at adfærden er udvist i stilling eller erhverv. En autorisation som dørmænd kan derimod nægtes, uanset om adfærden er udvist i forbindelse med stilling eller erhverv eller i anden sammenhæng.

Rigspolitiet har på baggrund af eftersynet peget på, at forskellen mellem kravene for godkendelse af vagter og autorisationer af dørmænd medfører, at der er en videre adgang til at nægte autorisation af dørmænd end godkendelse af ansættelse af vagter.

Rigspolitiet bemærker på den baggrund, at der ved godkendelse af en ansættelse som vagt ikke kan lægges vægt på eventuelle oplysninger om vedkommendes personlige forhold som tilhørsforhold til rocker- og bandemiljøet, psykiske problemer og lignende.

Rigspolitiet har peget på, at de uensartede krav til vagter og dørmænd er uhensigtsmæssige bl.a. fordi, at personer, der er godkendt til ansættelse i en vagtvirksomhed, uden anden autorisation kan varetage hvervet som dørmænd, jf. § 15 a, stk. 3, i lovbekendtgørelse nr. 135 af 18. januar 2010 om restaurationsvirksomhed og alkoholbevilling m.v., som senest ændret ved lov nr. 1370 af 16. december 2014.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Justitsministeriet foreslår, at muligheden for at nægte godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed udvides, sådan at godkendelse kan nægtes i alle tilfælde, hvor politiet har oplysninger om, at ansøgeren har udvist adfærd, der giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde, uanset om denne adfærd er udvist i stilling eller erhverv eller ej.

Dermed vil der på samme måde, som det er tilfældet ved autorisation af dørmænd, f.eks. kunne nægtes godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed, hvis den pågældende har tilknytning til kriminelle miljøer, eller hvis vedkommende er psykisk ude af balance, har alkoholproblemer eller andre misbrugsproblemer, og det på den baggrund vurderes, at den pågældende ikke vil kunne udøve erhvervet på en forsvarlig måde. En tilknytning til en rocker- eller bandegruppering vil i sig selv medføre, at det må antages, at ansøgeren ikke vil udøve erhvervet på forsvarlig måde, hvilket indebærer, at den pågældende ikke kan godkendes.

Ændringen medfører, at en godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed kan tilbagekaldes efter vagtvirksomhedslovens § 14, stk. 1, hvis den ansatte har udvist adfærd, der giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde, uanset om denne adfærd er udvist i stilling eller erhverv eller ej. Adgangen til at tilbagekalde en godkendelse af en ansættelse på baggrund af adfærd, der er udvist udenfor stilling eller erhverv, omfatter alene godkendelser, der er meddelt efter denne lovs ikrafttræden.

Der henvises til lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil.

2.4. Stramning af opholdskrav for at opnå ret til fuld børne- og ungey-delse

2.4.1. Gældende ret

Der udbetales for børn under 18 år en skattefri børne- og ungeydelse, jf. § 1, stk. 1, i lov om en børne- og ungeydelse, hvis betingelserne i lovens § 2 er opfyldt, herunder, at den person, der har forældremyndigheden over barnet eller har taget barnet i pleje med henblik på adoption, er fuldt skattepligtig efter kildeskattelovens § 1.

For børn under 15 år udbetales børneydelsen med en fjerdedel i hvert kvartal, jf. § 5, stk. 3, i lov om en børne- og ungeydelse. Ydelsen udbetales første gang for det hele kvartal efter det kvartal, hvori barnet er født. Børneydelsens størrelse afhænger af barnets alder. For børn under 3 år er beløbet 18.024 kr. årligt. For de 3-6 årige børn er beløbet 14.268 kr. årligt, og for børn i alderen 7-14 år er beløbet 11.232 kr. årligt (2018-niveau).

For unge i alderen 15-17 år udbetales en skattefri ungeydelse, jf. § 1, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, hvis betingelserne i lovens § 2 er opfyldt. Udbetalingen sker månedsvist og sidste gang for den måned, hvor den unge fylder 18 år. I den måned, hvor den unge fylder 18 år, udbetales ydelsen forholdsmæssigt, svarende til antallet af dage fra månedens begyndelse til og med fødselsdagen i forhold til antallet af dage i måneden, jf. § 5, stk. 4, i lov om en børne- og ungeydelse. For de 15-17 årige er beløbet 11.232 kr. årligt (2018-niveau).

Som udgangspunkt udbetales børne- og ungeydelsen til barnets mor, jf. § 4 i lov om en børne- og ungeydelse. Andre ydelsesmodtagere kan eksempelvis være barnets far, hvis barnet bor hos ham, eller den person, som har taget barnet i pleje med henblik på adoption.

Børne- og ungeydelsen indkomstafrappes, jf. § 1 a i lov om en børne- og ungeydelse. Dette indebærer, at ydelsen nedsættes med 2 pct. af den del af topskattegrundlaget efter personskattelovens § 7, stk. 1 og 3, der overstiger et grundbeløb på 749.000 kr. for modtageren (2017-niveau).

Retten til den fulde ydelse er endvidere betinget af, at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 2 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, jf. § 2, stk. 1, nr. 7, i lov om en børne- og ungeydelse. Retten til fuld ydelse optjenes gradvist, så der efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse er ret til 25 pct. af ydelsen. Efter 1 år er der ret til 50 pct., efter 1½ år 75 pct., og efter 2 år 100 pct.

For personer omfattet af forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger gælder et såkaldt sammenlægningsprincip, jf. forordningens artikel 6. I disse tilfælde skal den nye medlemsstat således ved vurdering af, om der er optjent ret til en ydelse, foretage sammenlægning med perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning.

Det er en betingelse for at bevare retten til fuld kontanthjælp, uddannelseshjælp og integrationsydelse, at modtageren har haft 225 timers ordinært og ustøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, jf. §§ 13 f og 13 g i lov om aktiv socialpolitik. Opfylder modtageren ikke denne betingelse, nedsættes eller bortfalder hjælpen.

For ægtepar, hvor den ene eller begge ægtefæller modtager integrationsydelse, og hvor den ene eller begge ægtefæller har forsørgelsespligt over for et barn, gælder dog, at hjælpen ikke nedsættes, når der alene på grund af manglende opfyldelse af betingelsen om optjening i § 2, stk. 1, nr. 7, i lov om en børne- og ungedydelse ikke udbetales fuld børne- og ungedydelse, jf. § 13 f, stk. 4, 2. pkt., i lov om aktiv socialpolitik.

2.4.2. Lovforslaget

Det foreslås, at kravet om tilknytning til Danmark for at opnå ret til den fulde børne- og ungedydelse strammes ved, at optjeningsperioden på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år hæves til 6 år. Ydelsen optjenes gradvist hvert halve år, således at der vil være ret til den fulde ydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i riget. 2024 er det første år, hvor det 6-årige optjeningsprincip har fuld virkning.

Personer fra EU/EØS-lande og Schweiz, der bor eller er beskæftiget i Danmark, og som er omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, vil som efter de gældende regler kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet).

Den foreslåede stramning af optjeningsprincippet betyder, at 225-timersreglen efter lov om aktiv socialpolitik først finder anvendelse for ægtefæller, som modtager integrationsydelse, og som har forsørgelsespligt over for et barn, når ægteparret har optjent ret til fuld børne- og ungedydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i Danmark inden for de seneste 10 år.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

2.5. Stramning af optjeningsprincippet for at opnå fuld ret til ydelser efter børnetilskudsloven

2.5.1. Gældende ret

Børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag kan i særlige tilfælde ydes til børn under 18 år. Ydelserne udbetales som udgangspunkt efter ansøgning til Udbetaling Danmark.

Der findes tre slags generelle børnetilskud:

- Ordinært børnetilskud efter lovens § 2, som primært ydes til børn af enlige forsørgere, børn af visse indsatte og børn af forældre, der begge modtager folkepension eller førtidspension efter regler gældende før 1. januar 2003. Satsen for det ordinære børnetilskud er i 2017 på 1.385 kr. pr. kvartal for hvert barn under 18 år.
- Ekstra børnetilskud efter lovens § 3, der sammen med det ordinære børnetilskud ydes til enlige forsørgere, der har barnet hos sig. Der ydes kun ét ekstra børnetilskud, uanset antallet af børn. Satsen for ekstra børnetilskud er i 2017 på 1.412 kr. pr. kvartal.
- Særligt børnetilskud efter lovens § 4, som bl.a. ydes til børn, hvor den ene eller begge forældre er døde, eller når faderskabet ikke er fastslået, eller hvis en eller begge forældre modtager folkepension eller førtidspension efter regler gældende før 1. januar 2003. Det særlige børnetilskud er i 2017 på 3.540 kr. pr. kvartal pr. barn plus et tillæg på 459 kr. pr. kvartal. Til børn, som ingen forældre har, ydes der 2 gange særligt børnetilskud og tillæg.

Hertil kommer en række specielle ydelser til særlige grupper. Der er tale om flerbørnstilskud efter lovens § 10 a, adoptionstilskud efter lovens § 10 b og børnetilskud til visse uddannelsessøgende forældre efter lovens § 10 c og d.

Børnetilskud tilkommer som hovedregel barnet eller børnene og udbetales kvartalsvis, første gang for det kvartal, der følger efter det kvartal, i hvilket retten til tilskuddet er erhvervet. Børnetilskud udbetales som hovedregel til moderen.

Herudover kan Udbetaling Danmark udbetale et bidrag til et barns underhold, der er fastsat efter lov om børns forsørgelse, til den person, der er berettiget til at kræve bidraget fastsat efter § 18, stk. 2, i lov om børns forsørgelse, når det ikke betales på forfaldsdatoen. Udbetaling Danmark indtræder herefter i retten til at indkræve bidraget. Det er antaget, at optjeningsprincippet efter lovens § 5 a også gælder for forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Retten til bl.a. ordinært børnetilskud er efter gældende regler betinget af, at barnet eller mindst en af forældrene har dansk indfødsret eller har haft fast bopæl i Danmark i mindst 1 år, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnetilskud. For særligt børnetilskud kræves bopæl mindst i 3 år. Disse betingelser fraviges i henhold til EU-retten. EU-borgere, som tager bopæl i Danmark, er straks fra tilflytningen ligestillet med danske statsborgere med hensyn til retten til børnetilskud.

Retten til de fulde ydelser efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag er endvidere betinget af, at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 2 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, jf. § 5 a, stk. 1, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag. Retten til fuld ydelse optjenes gradvist, så der efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse er ret til 25 pct. af ydelsen. Efter 1 år er der ret til 50 pct., efter 1½ år 75 pct. og efter 2 år 100 pct. af ydelsen, jf. § 5 a, stk. 2.

2.5.2. Lovforslaget

Det foreslås, at kravet om tilknytning til Danmark for at opnå ret til de fulde ydelser efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag strammes ved, at optjeningsperioden på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år hæves til 6 år. Ydelsen optjenes gradvist med 8,3 pct. hvert halve år, således at der vil være ret til den fulde ydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i riget. 2024 er det første år, hvor det 6-årige optjeningsprincip har fuld virkning. Der henvises til overgangsbestemmelserne i § 6.

Det foreslås, at stramningen af optjeningsperioden også skal gælde for retten til at få et børnebidrag udbetalt forskudsvist.

Personer fra EU/EØS-lande og Schweiz, der bor eller er beskæftiget i Danmark, og som er omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, vil som efter de gældende regler kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet).

Der henvises til lovforslagets § 5 og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget om stramning af optjeningsprincippet for børne- og ungeydelse skønnes i 2018 at medføre mindredgifter på ca. 1,6 mio. kr. målt i umiddelbar virkning. Mindredgifterne vil stige frem mod 2024, hvorefter de skønnes at udgøre ca. 77,1 mio. kr. (2018-niveau). 2024 er det første år, hvor det 6-årige optjeningsprincip har fuld virkning.

Dertil kommer stramningen af optjeningsprincippet for børnetilskud, der skønnes at medføre mindredgifter, der i 2018 er beskedne, men som skønnes at stige til ca. 1,9 mio. kr. målt i umiddelbar virkning i 2024 og senere år. De samlede umiddelbare mindredgifter til børne- og ungeydelsen samt børnetilskud skønnes dermed til ca. 1,6 mio. kr. i 2018 stigende til ca. 79,0 mio. kr. fra og med 2024.

Stramningen af optjeningsprincippet har en afledt effekt på 225-timers reglen, hvorved integrationsydelsen skønnes at blive forøget med ca. 0,2 mio. kr. i 2018 stigende til 9,9 mio. kr. fra og med 2024.

De samlede økonomiske konsekvenser efter tilbageløb og skat og ved medregning af 225-timers reglen skønnes at være mindredgifter på ca. 1,1 mio. kr. i 2018 stigende til ca. 55 mio. kr. i 2024 og senere år. Den varige virkning skønnes til ca. 53,1 mio. kr.

Skønnene er behæftet med en vis usikkerhed. Det er beregningsmæssigt forudsat, at der er en årlig tilgang af børn, der berøres af optjeningsprincippet, på ca. 3.000. Når forslaget har fuld virkning, dvs. fra og med 2024, skønnes ydelse for ca. 19.500 børn årligt at være omfattet af optjeningsprincippet mod ca. 7.500 børn ved det gældende 2-årige optjeningsprincip.

Tabel 1. Mindredgifter

Mio. kr. (2018-niveau)	2024				Varigt
	2018	2019	2020	og	

	senere år				
<i>Umiddelbar virkning</i>					
Børne- og ungeydelsen	1,6	14,4	37,8	77,1	74,3
Børnetilskud	0,0	0,4	0,9	1,9	1,9
Samlet umiddelbar virkning	1,6	14,8	38,7	79,0	76,2
Afledt virkning på integrationsydelsen	-0,2	-1,9	-4,8	-9,9	-9,5
Umiddelbar virkning inkl. integrationsydelsen	1,4	13,0	33,8	69,1	66,7
- Heraf stat	1,6	14,3	37,5	76,5	73,8
- Heraf kommune	-0,2	-1,4	-3,6	-7,4	-7,1
Virkning efter skat og tilbageløb	1,1	10,3	26,9	55,0	53,1

Forslaget har ingen umiddelbare virkninger for kommuner og regioner, men den afledte effekt på 225-timers reglen medfører merudgifter for kommunerne, der skønnes til ca. 0,2 mio. kr. i 2018 stigende til ca. 7,4 mio. kr. fra 2024 og frem, heri indregnet en statslig refusionsprocent på 25,3 pct.

Det vurderes, at Udbetaling Danmark og SKAT kan have merudgifter til paralleldrift fra 2018 til 2024 og eventuelt merudgifter til systemudvikling. [De samlede økonomiske og administrative konsekvenser er under afklaring.]

Lovforslagets øvrige initiativer forventes ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige. Eventuelle begrænsede merudgifter på Justitsministeriets område afholdes inden for dette ministeriums eksisterende økonomiske ramme.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Personer fra EU-/EØS-lande og Schweiz, der bor eller er beskæftiget i Danmark, og som er omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, vil ifølge lovforslaget – som efter de gældende regler – kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet). Forslaget er således i overensstemmelse med sammenlægningsprincippet i artikel 6 i EF-forordning nr. 883/04.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 10. august 2017 til den 7. september 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Adoption & Samfund, Advokatrådet, Advokatsamfundet, Amnesty International, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Borger- og Retssikkerhedschefen i SKAT, Børne- og Kulturchefforeningen, Børne- og Ungdomsorganisationernes Samråd, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, CEPOS, CEVEA, Copenhagen Business School, Juridisk Institut, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Våbenhandlerforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Firmaidrætsforbund, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Militaria Forening, Dansk Skytte Union, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Regioner, Danske Våbenhandlere, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Det Sociale Nævn, DGI Skydning, DI, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Ejendomsforeningen Danmark, Erhvervsstyrelsen – Team effektiv regulering, Faggruppen af Socialrådgivere i Kriminalforsorgen, Finans Danmark, FOA, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af socialchefer i Danmark, Foreningen af Statsadvokater, Foreningen Danske Revisorer (FDR), Forsikring & Pension, Friluftsrådet, FSR – danske revisorer, FTF, Fængselsforbundet, Grønlands Hjemmestyre, Hjælp Voldsofre, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben Kriminalforsorgen, HK Landsklubben Politiet, HK Privat, HORE-

STA, Institut for Menneskerettigheder, ISOBRO, Jagttegnslærerforeningen i Danmark, Justitia, Justitsministeriets Skydebaneinspektør, KL, Kraka, Kriminalforsorgsforeningen, Københavns Universitet, Det Juridiske Fakultet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen KRIM, Landsskatteretten, LO, Moderniseringsstyrelsen, Nordisk Våbenforum, Offerrådgivningen, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedssekretariatet, Rigsadvokaten, Rigsombuddet på Færøerne, Rigsombudsmanden i Grønland, Rigsombudsmanden på Færøerne, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Samtlige byretter, SAVN, SikkerhedsBranchen, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Syddansk Universitet, Juridisk Institut, Sø- og Handelsretten, Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landsammenslutning, Vagt- og Sikkerhedsindustrien, Vestre Landsret, Vaabenhistorisk Selskab, Østre Landsret og Aalborg Universitet, Juridisk Institut.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindredgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget skønnes at medføre samlede mindredgifter efter tilbageløb og skat på ca. 1,1 mio. kr. i 2018 stigende til ca. 55 mio. kr. fra og med 2024. Den varige virkning skønnes til 53,1 mio. kr.	Forslaget skønnes at medføre kommunale merudgifter på 0,2 mio. kr. i 2018 stigende til ca. 7,4 mio. kr. i 2024.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	[Under afklaring]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borger-	Ingen	Ingen

ne		
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Personer fra EU-/EØS-lande og Schweiz, der bor eller er beskæftiget i Danmark, og som er omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, vil ifølge lovforslaget – som efter de gældende regler – kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet).	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtigelser (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Straffeloven indeholder ikke i dag en generel bestemmelse om, at retten i forbindelse med overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer ved dom kan give den dømte et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i straffeloven som § 79 a om et sådant opholdsforbud.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 1*, at den, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, ved dommen kan gives et opholdsforbud. Det samme gælder den, der idømmes en sådan straf eller retsfølge for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den pågældendes tilknytning til gruppen.

Opholdsforbud kan idømmes sammen med en helt eller delvis ubetinget fængselsstraf. Opholdsforbud kan endvidere idømmes sammen med en anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Dette omfatter anbringelsesdomme og behandlingsdomme efter straffelovens §§ 68 og 69, hvor der sker frihedsberøvelse, forvaring efter straffelovens § 70 og ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a.

Der kan derimod ikke gives opholdsforbud i sager, hvor straffen er bøde eller betinget fængselsstraf. Der kan ligeledes ikke gives opholdsforbud i sager, hvor den pågældende er idømt en anden strafferetlig retsfølge, som ikke er af frihedsberøvende karakter, f.eks. dom til ambulantly behandling eller til tilsyn efter straffelovens §§ 68 og 69.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at en person, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a om strafforhøjelse og

skærpet straf for visse straffelovsovertrædelser med relation til en rocker- eller bandekonflikt mv., ved dommen kan gives opholdsforbud.

Det følger af straffelovens § 81 a, stk. 1, at den straf, der er foreskrevet i straffelovens §§ 119, 123, 192 a og 244, § 244, jf. § 247, § 245, § 245, jf. § 247, § 246, jf. § 245, § 246, jf. § 245, jf. § 247, § 252, stk. 1, § 260, stk. 1, § 261, stk. 1 og 2, § 266, § 285, stk. 1, jf. § 281, § 286, stk. 1, jf. § 281, og § 288, kan forhøjes indtil det dobbelte, hvis lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten enten anvendes skydevåben eller anvendes våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller begås brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180. Efter § 81 a, stk. 2, skal det ved fastsættelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 180, § 183, stk. 2, og § 237 i almindelighed indgå som en særdeles skærpende omstændighed, hvis lovovertrædelsen har baggrund i eller er egnet til at fremkalde en konflikt som nævnt i stk. 1.

Det forudsættes, at hvis en person idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, vil personen i almindelighed skulle gives et opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse, uanset hvilken af bestemmelserne i straffelovens § 81 a den pågældende dømmes for overtrædelse af. Som det fremgår, skal lovovertrædelsen dog i alle tilfælde have baggrund i eller være egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten enten anvendes skydevåben eller anvendes våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller begås brandstiftelse omfattet af straffelovens § 180.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at der endvidere kan gives opholdsforbud til en person, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Det forudsættes i denne sammenhæng, at opholdsforbud som udgangspunkt alene gives i sager om gentagne lovovertrædelser eller i sager af en vis grovhed.

Der vil i almindelighed skulle foreligge flere lovovertrædelser, før der gives et opholdsforbud. Det er i den forbindelse uden betydning, om der er tale om gentagne overtrædelser af samme lov eller overtrædelser af flere af de love, der er nævnt i bestemmelsen. Det er ligeledes uden betydning, om retten behandler lovovertrædelserne ved samme dom eller ved flere domme.

Enkeltstående overtrædelser af en vis grovhed vil dog også kunne danne grundlag for et opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse. I den forbindelse kan der navnlig lægges vægt på længden af den idømte straf for lovovertrædelserne. Det forudsættes i den forbindelse, at en straf på 3 måneders ubetinget fængsel eller derover i almindelighed vil skulle anses for at være en lovovertrædelse af en sådan grovhed, at retten vil skulle idømme et opholdsforbud, såfremt de øvrige betingelser i bestemmelsen er opfyldt.

Anvendelsen af opholdsforbud efter det foreslåede stk. 1, 2. pkt., forudsætter herudover, at den dømte har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, og at overtrædelserne har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Udtrykket »gruppe af personer« skal forstås i overensstemmelse med udtrykkets anvendelse i straffelovens § 81 a. Som en gruppe anses derved ikke kun formaliserede grupper med en fast struktur og rollefordeling medlemmerne imellem, et fast tilholdssted og navn eller lignende. Bestemmelsen omfatter også mere løse grupperinger, hvis gruppen dog virker med et fælles sigte eller mål og/eller har et fast reaktionsmønster i bestemte situationer, f.eks. at personerne i gruppen som regel bliver alarmeret og instrueret via telefon- eller sms-kæder i forbindelse med bestemte voldelige eller truende begivenheder, som indtræffer.

Det forudsættes i den forbindelse, at gruppen for at være omfattet af den foreslåede bestemmelse ikke alene er opstået og fungerer i anledning af de forhold, der er til pådømmelse under den konkrete straffesag.

En familiegruppe vil også kunne anses for en gruppe af personer efter den foreslåede bestemmelse, såfremt de betingelser, der er nævnt ovenfor, i øvrigt er opfyldt.

Personerne knyttet til den pågældende gruppe skal »tilsammen stå bag omfattende og alvorlig kriminalitet«. Dette vil omfatte tilfælde, hvor de personer, som har tilknytning til gruppen, samlet set er dømt for lovovertrædelser af en sådan grovhed eller i et sådant omfang eller antal, at den samlede kriminalitet inden for gruppen må anses for omfattende og alvorlig. Dette gælder, uanset om de enkelte lovovertrædelser er begået af en eller flere personer, som har tilknytning til gruppen.

Ved vurderingen af, om de personer, som har tilknytning til gruppen, tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, vil der navnlig skulle lægges vægt på, om de pågældende er dømt for overtrædelser af straffeloven, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer. Øvrige lovovertrædelser vil dog efter omstændighederne også kunne tillægges vægt i denne vurdering. Der vil endvidere kunne lægges vægt på, om overtrædelserne har ført til idømmelse af ubetingede fængselsstraffe eller andre strafferetlige retsfølger af frihedsberøvende karakter.

Til brug for denne vurdering vil anklagemyndigheden under hovedforhandlingen bl.a. kunne fremlægge en udtalelse fra politiet om politiets registreringer af omfattende og alvorlig kriminalitet, som personer tilknyttet den pågældende gruppe er dømt for.

Det er endvidere en betingelse for at give opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 2. pkt., at den dømte har »tilknytning« til den pågældende gruppe af personer. Begrebet »tilknytning« indebærer, at den pågældende skal have et tilhørsforhold til gruppen som sådan. Det blotte bekendtskab med enkeltpersoner fra den pågældende gruppe falder således uden for den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde.

Vurderingen af, om en person har tilknytning til en persongruppe i bestemmelsens forstand, beror i første række på et politifagligt skøn.

I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på, om personen er truffet i forbindelse med gruppens arrangementer eller har båret beklædning, udsmykning eller lignende med symboler eller tekst med tilknytning til den pågældende gruppe. Der vil også kunne lægges vægt på, om personen i gentagne tilfælde er antruffet sammen med andre personer tilknyttet gruppen. På samme måde vil eksempelvis tatoveringer og tilkendegivelser, herunder på sociale medier eller lignende, kunne indgå i vurderingen af den pågældendes tilknytning til gruppen. Der vil endvidere kunne lægges vægt på eventuelt materiale tilhørende gruppen, f.eks. dokumenter, bøger,

regnskaber, medlemslister, telefonlister, indbetalinger, fotos, videoer mv., der viser, at personen har en tilknytning til den pågældende gruppe af personer. Herudover vil der også kunne lægges vægt på, om den pågældende er dømt for at have begået strafbare forhold sammen med andre personer tilknyttet gruppen.

Opholdsforbud kan gives til personer, uanset om den pågældende i gruppens egen selvforståelse er fuldgældigt medlem eller har status som f.eks. »prospect«, »supporter«, »hangaround« eller »probationary«. Det afgørende er, at den dømte har den beskrevne tilknytning til gruppen.

At en lovovertrædelse skal have »relation til den dømtes tilknytning til gruppen« indebærer, at opholdsforbud ikke kan idømmes i sager, hvor lovovertrædelsen klart ikke har nogen forbindelse til den pågældendes tilknytning til gruppen, hverken helt eller delvist. Som mulige eksempler kan nævnes vold eller voldtægt, eksempelvis i et parforhold, som ikke har relation til den dømtes tilknytning til den pågældende gruppe.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 omfatter også den, der dømmes for forsøg og medvirken, jf. straffelovens §§ 21 og 23.

Et opholdsforbud indebærer efter § 79 a, *stk. 2*, at den dømte ikke må færdes eller opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, jf. § 81 a eller § 79 a, *stk. 1, 2. pkt.*, som den domfældte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« skal forstås på samme måde som i straffelovens § 236. Færden eller ophold omfatter således enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets tilladelse efter § 79 a, *stk. 3*, jf. herom nedenfor, vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det forudsættes dog, at et opholdsforbud ikke er til hinder for færden og ophold, der udelukkende skyldes den pågældendes akutte henvendelse til hospital eller læge. Det samme gælder, hvor en person fra den pågældendes husstand har behov for akut henvendelse til hospital eller læge, såfremt denne er afhængig af, at den dømte forestår transporten til hospitalet eller lægen.

Et opholdsforbud er heller ikke til hinder for, at den pågældende opfylder en lovbestemt pligt, som kun kan opfyldes ved færden eller ophold i det pågældende område. Som eksempler kan nævnes, at den pågældende skal møde som tiltalt i en straffesag, er indkaldt som skyldner i fogedretten eller er indkaldt som vidne i en retssag.

Den pågældende vil straks skulle forlade området, når henvendelsen til hospital eller læge er afsluttet, eller den lovbestemte pligt er opfyldt. Forsat færden eller ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet.

Et opholdsforbud indebærer et forbud mod at bosætte sig i området. I de tilfælde, hvor den pågældende allerede måtte være bosat i det område, som et opholdsforbud omfatter, vil opholdsforbuddet i praksis indebære et påbud til den pågældende om ikke at flytte tilbage til sin hidtidige bopæl, medmindre der undtagelsesvist er grundlag for at meddele tilladelse efter § 79 a, stk. 3, jf. herom nedenfor.

Det forudsættes med lovforslaget, at et opholdsforbud som udgangspunkt skal omfatte den eller de kommuner, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, jf. § 81 a eller det nye § 79 a, stk. 1, 2. pkt., som den dømte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Det vil navnlig bero på et politifagligt skøn, hvor en gruppe af personer anses for at færdes og opholde sig. I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på politiets observationer, ransagninger, afhøringer, bygnings fremtræden mv.

I vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end én kommune, f.eks. både den kommune, hvor forholdet er begået, og den kommune, hvor gruppen opholder sig, vil der navnlig skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af den begåede kriminalitet.

Der vil endvidere skulle lægges afgørende vægt på, hvor forbuddet mest effektivt forhindrer, at den pågældende genoptager sine kriminelle aktiviteter.

Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områ-

der, og hvor det er tydeligt, at den pågældendes kriminalitet og/eller gruppe hører til i en bestemt by eller bydel, kan retten i stedet for hele kommunen begrænse opholdsforbuddet til alene en eller flere byer eller bydele, hvis en bredere udstrækning konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet.

Er der tale om mindre alvorlig kriminalitet, som f.eks. alene har givet anledning til en kortere ubetinget fængselsstraf, og vurderes et geografisk bredt fastlagt forbud dermed ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet, kan opholdsforbuddet indskrænkes geografisk til et eller flere mindre områder, som ikke hindrer den dømtes sædvanlige ophold og færden de steder, hvor den dømte har sin bopæl, og har sine sædvanlige legitime gøremål, men som hindrer den dømte i at opholde sig og færdes, hvor den eller de pågældende lovovertrædelser er begået, eller hvor den gruppe af personer, som den dømte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering.

Det geografiske område, som et opholdsforbud dækker, skal beskrives så præcist som muligt i dommen, herunder om nødvendigt ved anvendelse af kort over området. Når opholdsforbuddet omfatter en eller flere hele kommuner – hvilket som nævnt vil være udgangspunktet – vil det normalt være tilstrækkeligt, at forbuddet afgrænses ved at angive den eller de pågældende kommuner.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 3*, at politiet kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et forbud efter denne bestemmelse, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Tilladelsesordningen indebærer, at den pågældende på forhånd og på eget initiativ skal søge om tilladelse, og at den pågældende ikke lovligt kan færdes i et område omfattet af et opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse, før der eventuelt måtte være meddelt en sådan tilladelse. Tilladelsesordningen forudsættes administreret restriktivt, således at der som udgangspunkt kun meddeles tilladelse, når Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, kræver dette, jf. i øvrigt herom nedenfor.

Som eksempler på tilfælde, hvor der foreligger »særlige grunde«, som vil kunne begrunde en tilladelse, kan nævnes tungtvejende hensyn til den pågældendes helbred. Det kan eksempelvis være deltagelse i operationer,

lægeundersøgelser eller andre sygdoms- eller helbredsbegrundede behandlinger, som sker på baggrund af lægehenvi- sning, og som alene kan foregå på et hospital eller hos en læge i det område, der er omfattet af opholdsforbuddet. Det forudsættes som det klare udgangspunkt, at der i disse tilfælde gives tilladelse. Der vil omvendt ikke kunne gives tilladelse, hvis den lægelige behandling uden videre vil kunne foregå hos en læge mv., der ikke er placeret i det område, som forbuddet vedrører.

Som nævnt ovenfor er det ikke hensigten, at straffbestemmelsen skal anvendes i tilfælde om akut henvendelse til hospital eller læge. I disse tilfælde kræves der således ikke tilladelse fra politiet til færden og ophold i området.

Hensynet til den dømtes privat- og familieliv vil i visse tilfælde også kunne udgøre en særlig grund i bestemmelsens forstand. Der vil f.eks. kunne være tale om enkeltstående eller sjældent forekommende begivenheder af særlig betydning vedrørende de nærmeste pårørende som f.eks. begravelse, alvorlig sygdom eller tilstedeværelse i forbindelse med en ægtefælles, samlevers eller kærestes fødsel af et fælles barn. Ved nærmeste pårørende forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende. Omvendt vil deltagelse i mere almindeligt eller hyppigt forekommende familiebegivenheder som f.eks. fødselsdage, højtider eller uformelle sammenkomster mv. som det klare udgangspunkt ikke udgøre en særlig grund i bestemmelsens forstand.

Som anført ovenfor vil et opholdsforbud i de tilfælde, hvor den pågældende allerede måtte være bosat i det område, som et opholdsforbud omfatter, i praksis indebære et påbud til den pågældende om ikke at flytte tilbage til sin hidtidige bopæl.

Hvor den pågældende bor alene eller sammen med personer, som ikke er den pågældendes nærmeste pårørende, vil hensynet til at undgå recidiv og hensynet til omgivelserne, hvor kriminaliteten er begået, efter Justitsministeriets opfattelse som det klare udgangspunkt vægte højere end den pågældendes mulighed for at opretholde sin bopæl i et område, som er omfattet af et opholdsforbud. Der vil derfor som det klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til ophold i egen bolig i disse tilfælde.

Hvor den pågældende har bopæl sammen med sine nærmeste pårørende, skal der foretages en afvejning af hensynet til familielivet over for hensynet til karakteren og grovheden af den kriminalitet, som har begrundet op-

holdsforbuddet, samt risikoen for recidiv. Det vil her bl.a. være relevant at lægge vægt på, hvor lang tid husstanden har været etableret, hvorvidt en ægtefælle eller samlever havde kendskab til kriminaliteten, da forholdet blev etableret, hvorvidt der er hjemmeboende børn og i så fald deres alder samt børnenes bedste interesser og velbefindende. Udøver den pågældende således et familieliv med en samlever eller ægtefælle med fælles mindre, hjemmeboende børn vil dette være forhold, som med betydelig vægt taler for, at der meddeles tilladelse. I sådanne situationer vil der således skulle meddeles tilladelse, medmindre særdeles tungtvejende hensyn taler herimod. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende er dømt for meget alvorlig kriminalitet (f.eks. drab) og samtidig har opretholdt kontakten til sin gruppering.

Hvis de ovennævnte familiemæssige forhold er til stede på tidspunktet for domsafsigelsen, kan retten også, ved idømmelse af en kortere fængselsstraf, tage hensyn hertil ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet, således at den dømte kan opholde sig i og omkring bopælen. Hvis der derimod er tale om idømmelse af en længerevarende fængselsstraf, bør retten ikke tage et sådant hensyn, idet de familiemæssige forhold vil kunne ændre sig i løbet af den periode, hvor den pågældende afsoner fængselsstraffen, og forholdet derfor bør reguleres gennem konkrete tilladelser.

Ved idømmelse af et opholdsforbud til personer under 18 år kan retten tilsvarende ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet tage hensyn til, at den dømte kan færdes og opholde sig, hvor forældremyndighedsindehaverne har bopæl, såfremt opholdsforbuddet har virkning i perioden inden det fyldte 18. år.

Hvis der meddeles tilladelse af hensyn til den pågældendes privat- og familieliv, vil der f.eks. kunne meddeles tilladelse til ophold på bopælen og til at færdes frem og tilbage herfra samt tilladelse til at varetage forpligtelser, som har tilknytning til udøvelsen af familielivet, f.eks. afhentning af børn i institution eller skole, ledsagelse til læge, foretagelse af dagligdags indkøb mv., dog således at ophold i området uden for disse situationer ikke i øvrigt er tilladt.

I tilfælde, hvor den pågældende bor sammen med personer, som tilhører en gruppe, som opholdsforbuddet er idømt på baggrund af, vil der som det helt klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse.

Der vil ikke kunne gives tilladelse i tilfælde, hvor den pågældende – eventuelt sammen med sine nærmeste pårørende – ønsker at etablere bopæl i et område omfattet af et opholdsforbud, efter at forbuddet er idømt.

I visse helt særlige situationer vil også tungtvejende hensyn til forsamlings- eller foreningsfriheden kunne begrunde en tilladelse. Der vil dog som det helt klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til aktiviteter i regi af foreninger med fast tilhørs- eller mødested i det område, som opholdsforbuddet omfatter, eller til at deltage i demonstrationer mv. i det område, som opholdsforbuddet vedrører.

Hensynet til, at den pågældende ved personligt fremmøde kan varetage sine interesser over for myndighederne f.eks. i sager på det familieretlige område, i retsmøder, i sager om ansøgninger, godkendelser, tilladelser mv. vil også kunne udgøre særlige grunde, såfremt den pågældende er indkaldt af myndigheden. Det forudsættes som det klare udgangspunkt, at der i disse tilfælde gives tilladelse.

Som nævnt ovenfor er det ikke hensigten, at straffebestemmelsen skal anvendes i tilfælde, hvor den dømte udelukkende skal opfylde en lovbestemt pligt f.eks. til fremmøde i retten som vidne. I disse tilfælde kræves der således ikke forudgående tilladelse fra politiet til færden og ophold i området.

Der vil i visse situationer endvidere kunne foreligge særlige grunde i bestemmelsens forstand, hvis der er tale om at meddele tilladelse til den pågældendes transit igennem et område, der er omfattet af et opholdsforbud, f.eks. via en central færdselsåre eller til afgang fra en lufthavn, hvor opholdsforbuddet vil medføre en meget væsentlig omvej for transporten eller besværliggøre ud- og indrejse til Danmark i væsentligt omfang. Det forudsættes dog i så fald, at en tilladelse ikke væsentligt vil vanskeliggøre håndhævelsen af et opholdsforbud, og at der ikke vurderes at være risiko for misbrug. Der vil f.eks. kunne være tale om tilladelse til transport via en central motorvejsstrækning som den fynske motorvej E20, der bl.a. passerer igennem Odense Kommune, eller transport til og fra Københavns Lufthavn i Kastrup i forbindelse med en konkret afrejse eller ankomst. Der vil også kunne være tale om tilladelse til at benytte en bestemt togstrækning. Desuden vil der kunne være tale om tilladelse til transport gennem Københavns Kommune, såfremt den pågældende er bosat i Frederiksberg Kommune, idet den pågældende i modsat fald ikke ville kunne forlade kommunen.

Der vil som det klare udgangspunkt ikke foreligge særlige grunde, hvis den dømte ønsker at varetage arbejdsmæssige opgaver eller forpligtelser i et område omfattet af et opholdsforbud. Dette indebærer f.eks., at der som det klare udgangspunkt ikke kan meddeles tilladelse til, at den pågældende giver møde på en arbejdsplads beliggende i et område omfattet af et opholdsforbud, eller at den pågældende varetager enkeltstående arbejdsopgaver i området.

På tilsvarende vis vil der som det klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til, at den pågældende kan deltage i undervisning på en uddannelse, faglige kurser eller lignende, som gennemføres i eller skal foregå i et område omfattet af et opholdsforbud.

De ovenfor anførte eksempler er ikke udtryk for en udtømmende opregning.

Hvornår færden eller ophold af særlige grunde må anses for »beføjet« i bestemmelsens forstand, således at der kan meddeles tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af opholdsforbuddet, beror på en konkret og individuel afvejning af på den ene side formålet med tilladelsen samt den pågældendes personlige forhold og på den anden side karakteren og grovheden af den kriminalitet, som har begrundet opholdsforbuddet, samt risikoen for misbrug eller ny kriminalitet ved at meddele tilladelse.

Afvejningen og vurderingen af, om der er grundlag for at meddele tilladelse, beror således på et skøn, som bl.a. indeholder en række politifaglige elementer.

Der vil ved vurderingen f.eks. kunne lægges vægt på, om den pågældende fortsat har tilknytning til den gruppe, som opholdsforbuddet vedrører, herunder om den pågældende har gennemført et exit-forløb, eller om den pågældende i øvrigt ved sin adfærd har vist, at vedkommende har lagt afstand til sin tidligere kriminelle løbebane. Der vil desuden kunne lægges vægt på, hvor den begivenhed, som der søges tilladelse til at deltage i, skal finde sted, herunder afstanden til områder, hvor gruppen, som den pågældende har tilknytning til, færdes eller opholder sig, eller til området, hvor lovovertrædelsen, som har begrundet opholdsforbuddet, har fundet sted. Herudover kan der lægges vægt på, om der er aktuelle konflikter i området mellem rivaliserende grupperinger, som den pågældende har tilknytning til. Der kan tillige lægges vægt på, hvor lang tid der er passeret fra det tids-

punkt, hvorfra opholdsforbuddet har haft virkning, til ansøgningen om tilladelse. Der kan også lægges vægt på, om opholdsforbuddet har været tilsidesat tidligere, eller om der vurderes at være en nærliggende risiko herfor.

Hvis der er holdepunkter for at antage, at den pågældende vil misbruge en eventuel tilladelse, kan der ikke meddeles tilladelse. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende tidligere har overtrådt vilkårene for en tilladelse, eller hvis politiet konkret er i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende vil misbruge en tilladelse. I sådanne situationer vil der dog kunne meddeles tilladelse, hvis der f.eks. foreligger særligt tungtvæjende hensyn til den pågældendes helbred.

Den tidsmæssige og geografiske udstrækning af tilladelsen vil ligeledes bero på en nærmere vurdering af formålet med tilladelsen og forholdene i øvrigt. Ved vurderingen af, hvordan tilladelsen skal begrænses geografisk eller tidsmæssigt, vil der således bl.a. kunne lægges vægt på de samme forhold, som måtte tale for eller imod, at der gives tilladelse. Det må antages, at de nærmere geografiske eller tidsmæssige vilkår for tilladelsen ofte vil følge umiddelbart af formålet med tilladelsen. Hvor der således gives tilladelse til at deltage i en enkeltstående begivenhed, f.eks. en planlagt operation på et hospital i en kommune omfattet af et opholdsforbud, vil tilladelsen skulle omfatte transport til og fra den pågældende operation samt det heraf nødvendige ophold på hospitalet. Der er imidlertid intet til hinder for, at tilladelsen, f.eks. hvor datoerne for en længerevarende hospitalsbehandling måtte blive fastlagt løbende, kan tænkes givet som en stående tilladelse til for den pågældende at færdes til og fra og opholde sig på hospitalet med det bestemte formål for øje.

En afgørelse om afslag på tilladelse mv. vil kunne påklages efter de gældende regler i retsplejelovens § 109. Klage over politiets afgørelse skal i første omgang indgives til politidirektøren i den pågældende politikreds. En eventuel klage over politidirektørens afgørelse skal i medfør af retsplejelovens § 109, stk. 1, indgives til Rigs politiet som overordnet myndighed. Rigs politiets afgørelse kan ikke påklages til Justitsministeriet, jf. retsplejelovens § 109, stk. 2.

En afgørelse om afslag på tilladelse mv. vil endvidere kunne indbringes for domstolene efter grundlovens § 63.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 4, 1. pkt.*, at opholdsforbud gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom.

Den tidsmæssige udstrækning af opholdsforbuddet vil skulle afhænge af forholdets karakter. Opholdsforbuddets længde skal således afspejle den begåede kriminalitet, herunder grovheden og omfanget af denne kriminalitet. Der bør herved lægges afgørende vægt på længden af den idømte straf eller karakteren af den foranstaltning mv., som idømmes.

I sager, hvor der i den samlede strafudmåling også indgår straf for lovovertrædelser, som ikke opfylder betingelserne for idømmelse af opholdsforbud efter den foreslåede bestemmelse, eller hvor der udløses reststraf fra tidligere domme, vil retten skulle fastsætte opholdsforbuddet ud fra et skøn over, hvilken del af straffen, der kan henføres til lovovertrædelser, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse om opholdsforbud.

Ved fængsel i indtil 1 år eller ved foranstaltninger efter straffelovens § 74 a forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 1 og 4 år. Ved fængsel i mere end 1 år, men ikke over 4 år, eller ved foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69 forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 3 og 6 år. I sager, hvor den idømte fængselsstraf er på mere end 4 år, men ikke over 8 år, forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 5 og 8 år. Ved fængsel i 8 år eller derover eller ved forvaring efter straffelovens § 70 forudsættes opholdsforbuddet som udgangspunkt fastsat til mellem 7 og 10 år.

Der vil efter en konkret vurdering kunne være grundlag for, at opholdsforbuddet fastsættes i længere tid end de angivne udgangspunkter for udmålingen (inden for den fastsatte ramme på 10 år). Eksempelvis forudsættes det, at der i sager, hvor den dømte har en ledende eller koordinerende rolle i en gruppe af personer, som tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, udmåles et længere opholdsforbud end det udgangspunkt, som er angivet ovenfor.

Ved »ledende eller koordinerende rolle« forstår, at den pågældende enten officielt er udnævnt til at varetage en ledende funktion i gruppen eller blot gennem sin adfærd og sine handlinger har påtaget sig en styrende rolle i gruppen i forhold til gruppens aktiviteter og udvikling, f.eks. i forhold til rekruttering af nye medlemmer, opbygning af alliancer, påvirkning af konfliktsituationer samt tilpasning af territorier og kriminelle markeder.

Fastsættelsen af længden af opholdsforbuddet vil i øvrigt bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det ovenfor anførte vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning (inden for den fastsatte ramme på 1 til 10 år), hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 4, 2. pkt.*, at ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges opholdsforbuddet tilsvarende.

Ordningen indebærer, at et opholdsforbud forlænges i tid i den periode, hvor den dømte udstår den fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, som blev idømt sammen med opholdsforbuddet, samt forlænges i tid i den periode, hvor den dømte udstår øvrige fængselsstraffe eller andre strafferetlige retsfølger af frihedsberøvende karakter, når udståelsen finder sted, mens et opholdsforbud har virkning.

Opholdsforbuddet forlænges således, når den pågældende udstår fængselsstraf eller forvaring i fængsel eller arresthus. Tilsvarende forlænges opholdsforbuddet, hvis den pågældende efter reglerne i udgangsbekendtgørelsen udstår fængselsstraf under udstationering fra fængsel eller arresthus. Herudover forlænges forbuddet, hvis den pågældende udstår straf i kriminalforsorgens pensioner eller institutioner mv. uden for kriminalforsorgen, jf. straffuldbyrdelseslovens § 78, eller udstår straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol (fodlænkeafsoning), jf. straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 a og 13 b. Desuden forlænges straffen for personer, der er frihedsberøvet i medfør af straffelovens §§ 68 og 69 (foranstaltningssdomme) eller § 74 a (ungdomssanktion).

Perioden regnes fra afsoningens mv. begyndelse til løsladelsen eller udskrivningen, hvorved forstås første løsladelse eller udskrivning fra den pågældende straf, herunder prøveløsladelse og prøveudskrivning, samt benådning fra straffen eller anden strafferetlig retsfølge.

Opholdsforbuddet forlænges ligeledes i tid, hvis der træffes bestemmelse om genindsættelse efter eventuel prøveløsladelse eller prøveudskrivning eller efter betinget benådning.

Opholdsforbuddet forlænges ikke ved varetægtsfængsling eller undergivelse af foranstaltning, der træder i stedet herfor.

Efter det foreslåede § 79 a, *stk. 5, 1. pkt.*, kan den dømte 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om forbuddets opretholdelse for retten. Ved løsladelsen eller udskrivningen forstås første løsladelse eller udskrivning, herunder prøve-løsladelse og prøveudskrivning, samt benådning fra den straf eller anden strafferetlig retsfølge, i tilknytning til hvilken retten også idømte opholdsforbuddet.

Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren dog tillade, at indbringelse for retten sker tidligere, jf. det foreslåede 2. *pkt.*

Indbringelse sker for byretten i den retskreds, som har pådømt sagen i første instans, eller byretten i den retskreds, hvor den dømte bor eller opholder sig. Såfremt sagen er pådømt ved landsret i første instans, træffes afgørelsen af byretten i den retskreds, hvor den dømte bor eller opholder sig, jf. henvisningen i det foreslåede 3. *pkt.* til straffelovens § 59, stk. 2. Byrettens afgørelse træffes ved kendelse, jf. det foreslåede 4. *pkt.* Doms mænd medvirker ikke.

Byrettens afgørelse kan gå ud på, at forbuddet opretholdes uændret, at forbuddet indskrænkes indholdsmæssigt eller tidsmæssigt, eller at forbuddet ophæves. Forbuddet kan derimod ikke udvides.

Hvis afgørelsen går ud på, at forbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet 2 år efter afgørelsen på ny indbringes for retten, jf. det foreslåede 5. *pkt.*

Ved vurderingen af, om forbuddet bør ophæves, vil der særligt skulle lægges vægt på, om den dømte eksempelvis har gennemført et exit-forløb og har forladt det kriminelle miljø og i øvrigt ikke har begået ny kriminalitet.

Byrettens kendelse kan kæres til landsretten, jf. retsplejelovens § 968. Både den dømte og anklagemyndigheden kan kære. Kærefristen er 14 dage, jf. retsplejelovens § 969, stk. 1. Kære har ikke opsættende virkning, medmindre det modsatte bestemmes af byretten eller landsretten, jf. retsplejelovens § 969, stk. 2. Landsrettens afgørelse i kæresagen kan kun kæres til Højesteret med Procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. retsplejelovens § 973.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 6*, at overtrædelse af et opholdsforbud efter denne bestemmelse straffes med fængsel indtil 2 år. Strafferammen indebærer, at

bøde ikke kan anvendes. Det vil også kunne udgøre en overtrædelse af opholdsforbuddet, hvis den dømte har fået en tilladelse fra politiet til færden og ophold i et område omfattet af et opholdsforbud og færdes eller opholder sig i området i strid med tilladelsen, herunder i strid med de vilkår, som måtte være gældende for tilladelsen.

Med hensyn til akut henvendelse til hospital eller læge eller opfyldelse af en lovbestemt pligt henvises til bemærkningerne ovenfor til det foreslåede stk. 2.

Det forudsættes, at straffen for overtrædelse af et opholdsforbud i første-gangstilfælde som udgangspunkt fastsættes til ubetinget fængsel i 60 dage.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås i § 79 a, *stk. 7*, at justitsministeren fastsætter regler om tilladelser efter stk. 3, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser.

Der vil således i bekendtgørelse bl.a. blive fastsat regler om ansøgningsprocedure og udstedelse af tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af opholdsforbuddet, herunder om stedlig kompetence til at træffe afgørelse efter stk. 3, fastsættelse af vilkår og om tilbagekaldelse af tilladelser.

Der vil i den forbindelse kunne blive fastsat regler om politiets mulighed for at ændre eller tilbagekalde en meddelt tilladelse, hvis forudsætningerne for en tilladelse ændrer sig, herunder den pågældendes personlige forhold, hvis en tilladelse eller vilkårene herfor ikke overholdes, samt hvis oplysninger om den pågældendes forhold giver bestemte grunde til at antage, at denne vil misbruge den meddelte tilladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 3, stk. 3, nr. 6, har justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation adgang til kontrol af lokaler, hvor skytteforeninger opbevarer våben.

Det foreslås, at bestemmelsen udvides til også at omfatte lokaler, hvor våben besiddes eller anvendes, herunder skytteforeningernes skydebaner og skydepladser.

Ved skytteforeningers skydebaner eller skydepladser forstås baner og pladser, som skytteforeningerne ejer, eller som skytteforeningerne på anden måde har en fast råderet over.

Med den foreslåede ordning vil politiet således fremover også kunne føre kontrol med, at afvikling af skydninger foregår forsvarligt og således, at risikoen for tyverier mv. minimeres.

Det er i den forbindelse hensigten, at politiet bl.a. vil kunne føre kontrol med sikkerheden under såkaldte »åbent hus« arrangementer, hvor personer, der ikke er medlemmer af foreningen, får adgang til foreningens eller andre medlemmers våben.

Politiet kan endvidere føre kontrol med, at foreningens procedure for udlevering af våben er sikkerhedsmæssigt forsvarlig.

Der er i øvrigt ikke tilsigtet nogen ændring af praksis for politiets kontrol med opbevaring af våben i skytteforeningerne efter de gældende regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Efter den gældende bestemmelse i vagtvirksomhedslovens § 7, stk. 3, nr. 2, kan godkendelse af ansættelse i en vagtvirksomhed nægtes, hvis ansøgeren i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde.

Det foreslås, at bestemmelsen udvides til også at omfatte adfærd, der er udvist uden for stilling eller erhverv.

Med den foreslåede ændring vil politiet derved ved godkendelse af en ansættelse i en vagtvirksomhed f.eks. også kunne lægge vægt på oplysninger om tilknytning til kriminelle miljøer eller oplysninger om, at den pågældende er psykisk ude af balance, har alkoholproblemer eller andre misbrugsproblemer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1-2

Der udbetales for børn under 18 år en skattefri børne- og ungeydelse, jf. § 1, stk. 1, i lov om en børne- og ungeydelse, hvis betingelserne i § 2 i lov om en børne- og ungeydelse er opfyldt, herunder, at den person, der har forældremyndigheden over barnet eller har taget barnet i pleje med henblik på adoption, er fuldt skattepligtig efter kildeskattelovens § 1.

Som udgangspunkt udbetales børne- og ungeydelsen til barnets mor, jf. § 4 i lov om en børne- og ungeydelse. Andre ydelsesmodtagere kan eksempelvis være barnets far, hvis barnet bor hos ham, eller den person, som har taget barnet i pleje med henblik på adoption.

Retten til den fulde ydelse er efter gældende ret endvidere betinget af, at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 2 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, jf. § 2, stk. 1, nr. 7, i lov om en børne- og ungeydelse. Retten til fuld ydelse optjenes gradvist, så der efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse er ret til 25 pct. af ydelsen. Efter 1 år er der ret til 50 pct., efter 1½ år 75 pct., og efter 2 år 100 pct.

For personer omfattet af forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger gælder et såkaldt sammenlægningsprincip, jf. forordningens artikel 6. I disse tilfælde skal den nye medlemsstat således ved vurdering af, om der er optjent ret til en ydelse, foretage sammenlægning med perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning. Sammenlægningsprincippet finder anvendelse for

tilflyttere fra EU/EØS-lande og Schweiz, der er omfattet af forordning nr. 883/2004.

Det foreslås, at kravet om tilknytning til Danmark for at opnå ret til den fulde børne- og ungedyldelse strammes ved, at optjeningsperioden på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år hæves til 6 år. Ydelsen optjenes gradvist hvert halve år, således at der vil være ret til den fulde ydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i riget.

Periode med bopæl eller beskæftigelse	Berettiget ydelse i procent
0-5 måneder	0
6-11 måneder	8,3
12-17 måneder	16,7
18-23 måneder	25,0
24-29 måneder	33,3
30-35 måneder	41,7
36-41 måneder	50,0
42-47 måneder	58,3
48-53 måneder	66,7
54-59 måneder	75,0
60-65 måneder	83,3
66-71 måneder	91,7
72 måneder	100,0

Tilflyttere fra EU/EØS-lande og Schweiz, der er omfattet af forordning nr. 883/2004, vil som efter de gældende regler kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1-5

Efter gældende regler i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag udbetaler Udbetaling Danmark efter ansøgning børnetilskud til børn under 18 år, når betingelserne herfor er opfyldt.

Der kan udbetales ordinært børnetilskud, ekstra børnetilskud og særligt børnetilskud efter lovens §§ 2-4 til børn af enlige forsørgere, børn af indsatte, hvis ægtefællen er enlig, og til børn af visse pensionister. Desuden

ydes der flerbørnstilskud til børn fra en flerbørnsfødsel, jf. lovens § 10 a. Herudover udbetales efter ansøgning adoptionstilskud til forældre, der adopterer et udenlandsk barn, jf. lovens § 10 b, og særligt børnetilskud til visse uddannelsessøgende forældre efter lovens §§ 10 c og d.

Som udgangspunkt udbetales børnetilskuddet til barnets mor, jf. lovens § 8. Andre ydelsesmodtagere kan eksempelvis være barnets far, hvis barnet bor hos ham, eller barnet selv, hvis det skønnes bedst for barnet.

Herudover udbetales efter ansøgning bidrag til et barns underhold, der er fastsat efter lov om børns forsørgelse, til den person, der er berettiget til at kræve bidraget fastsat efter § 18, stk. 2, i lov om børns forsørgelse, når det ikke betales på forfaldsdatoen (forskudsvis udbetaling af børnebidrag). Udbetaling Danmark indtræder herefter i retten til at indkræve bidraget.

Retten til de fulde ydelser efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag er efter gældende ret betinget af, at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 2 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, jf. § 5 a. Retten til fuld ydelse optjenes gradvist, så der efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse er ret til 25 pct. af ydelsen. Efter 1 år er der ret til 50 pct., efter 1½ år 75 pct., og efter 2 år 100 pct.

For personer omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger gælder et såkaldt sammenlægningsprincip, jf. forordningens artikel 6. I disse tilfælde skal en medlemsstat således ved vurdering af, om der er optjent ret til en ydelse, foretage sammenlægning med perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning.

Det foreslås, at kravet om tilknytning til Danmark for at opnå ret til det fulde børnetilskud strammes ved, at optjeningsperioden på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år hæves til 6 år, jf. forslaget § 1, nr. 1. Ydelsen optjenes gradvist for hvert halve år, således at der vil være ret til den fulde ydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i riget, jf. forslaget § 1, nr. 2-5.

Periode med bopæl eller beskæftigelse	Berettiget ydelse i procent
0-5 måneder	0

6-11 måneder	8,3
12-17 måneder	16,7
18-23 måneder	25,0
24-29 måneder	33,3
30-35 måneder	41,7
36-41 måneder	50,0
42-47 måneder	58,3
48-53 måneder	66,7
54-59 måneder	75,0
60-65 måneder	83,3
66-71 måneder	91,7
72 måneder	100,0

Personer, der er omfattet af EF forordning nr. 883/2004, vil som efter de gældende regler kunne medregne perioder tilbragt i andre medlemsstater (sammenlægningsprincippet).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Det følger af straffelovens § 4, stk. 2, at for så vidt intet modsat er bestemt, indtræder andre retsfølger af en strafbar handling kun, når dette var hjemlet også ved den ved handlingens foretagelse gældende lovgivning.

Det indebærer, at retten alene kan give et opholdsforbud efter forslaget til straffelovens § 79 a, stk. 1, i lovforslagets § 1, såfremt den strafbare handling, der er til pådømmelse, er foretaget efter lovens ikrafttræden.

Der kan dog i vurderingen af, om et opholdsforbud skal gives ved dom for en strafbar handling, der er foretaget efter lovens ikrafttræden, også lægges vægt på tidligere domme om overtrædelser af straffeloven, lov om euforiserende stoffer og lov om våben og eksplosivstoffer. Når et opholdsforbud idømmes på grundlag af strafbare forhold pådømt ved flere domme, er det således tilstrækkeligt, at det eller de strafbare forhold begået efter lovens ikrafttræden sammen med strafbare forhold pådømt ved tidligere domme giver grundlag for at idømme opholdsforbud.

Ved flere lovovertrædelser til samtidig pådømmelse, hvor lovovertrædelserne er begået henholdsvis før og efter lovens ikrafttræden, vil der ved

afgørelsen om opholdsforbud skulle lægges vægt på, om de lovovertrædelser, der er begået efter lovens ikrafttræden, er af en sådan grovhed, at der alene på baggrund heraf kan gives et opholdsforbud. Der vil dog som nævnt også kunne lægges vægt på strafbare forhold pådømt ved domme om overtrædelser af straffeloven, lov om euforiserende stoffer og lov om våben og eksplosivstoffer, som er afsagt før de strafbare forhold, der nu er til pådømmelse, blev begået.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 4 ikke finder anvendelse på en allerede erhvervet ret til børne- og ungedydelse, der eksisterer den 1. januar 2018, så længe retten bevares uden afbrydelse. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter § 4 om optjening gældende fra 1. januar 2018.

Personer, der fra og med den 1. januar 2018 flytter til eller tager arbejde i riget, og som ikke inden for de seneste 10 år har boet eller arbejdet i riget, vil ikke være fuldt ydelsesberettigede, før de i mindst 6 år har haft bopæl eller arbejde i riget inden for de seneste 10 år.

For personer, der allerede har erhvervet ret til børne- og ungedydelse, der eksisterer den 1. januar 2018, vil de hidtil gældende regler om optjening dog fortsat finde anvendelse, så længe retten bevares uden afbrydelse, jf. eksempel a nedenfor.

Eksempel a

En person har den 1. januar 2018 bopæl og beskæftigelse i riget og har haft dette i 3 år inden for de seneste 10 år. Personen har modtaget fuld ydelse efter gældende regler. Fra den 1. januar 2018 vil personen fortsat være berettiget til fuld ydelse, såfremt personen fortløbende og uden afbrydelse har bopæl eller beskæftigelse i Danmark.

Personer, som tidligere har haft fast bopæl eller arbejde i riget, og som den 1. januar 2018 eller senere flytter til eller tager beskæftigelse i riget, vil være underlagt det foreslåede 6-årige optjeningsprincip, hvorefter personen skal have en bopæls- eller arbejdsperiode i riget inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, på minimum et halvt år for at være berettiget til 8,3 pct. af den fulde ydelse, et år for at være beret-

tiget til 16,7 pct. af den fulde ydelse, halvandet år for at være berettiget til 25 pct. osv.

Perioder, der kan dokumenteres tilbage til tiden fra før den 1. januar 2018, medregnes også, jf. eksempel b og c nedenfor.

Eksempel b

Hvis personen fra eksempel a den 1. februar 2018 flytter til et andet land i en periode, således at retten til ydelsen bortfalder, og personen derefter flytter tilbage til Danmark, gælder det nye optjeningsprincip. Da personen har haft bopæl i Danmark 3 år inden for de seneste 10 år, vil personen være berettiget til 50 pct. af den fulde sats.

Eksempel c

En person har haft bopæl i Danmark i perioden 1. januar 2008 – 31. december 2014. I perioden 1. januar 2015 – 31. december 2017 har vedkommende ikke bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Den 1. januar 2018 bosætter personen sig atter i Danmark. Personen vil være berettiget til fuld ydelse fra 1. januar 2018, fordi vedkommende i 10-årsperioden 1. januar 2008 – 31. december 2017 har haft bopæl eller beskæftigelse i riget i mindst 6 år.

For børn, der fødes den 1. januar 2018 eller senere, udbetales ydelsen under hensyn til det nye, strammere optjeningsprincips regler, jf. eksempel d og e nedenfor.

Eksempel d

En person har den 1. januar 2018 bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Personen har haft bopæl i Danmark i ét år inden for de seneste 10 år. Personen har ingen børn og har derfor ikke modtaget nogen ydelse. Den 1. februar 2018 får personen et barn. Da personen har haft bopæl i riget i 1 år inden for de seneste 10 år, vil personen efter barnets fødsel efter det nye optjeningsprincip være berettiget til 16,7 pct. af den fulde sats.

Eksempel e

En person har den 1. januar 2018 bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Personen har haft bopæl i Danmark i 3 år inden for de seneste 10 år. Personen har ét barn. Den 1. februar 2018 får personen endnu et barn. For det barn, der er født før den 1. januar 2018, opretholdes ret til fuld ydelse, jf. også eksempel a. For det barn, der bliver født fra og med den 1. januar

2018, kan der efter barnets fødsel udbetales 50 pct. af den fulde ydelse, jf. eksempel b.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 5 ikke finder anvendelse i forhold til fortsat ret til ydelser, der var optjent ret til umiddelbart før 1. januar 2018 ved fortsat og uafbrudt bopæl eller beskæftigelse i Danmark. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler om optjening anvendelse.

Det foreslås i *stk. 5*, at bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter regler om optjening gældende fra 1. januar 2018.

Stramningen af optjeningsprincippet for ret til ydelserne foreslås at træde i kraft den 1. januar 2018.

Personer, som tidligere har haft fast bopæl eller beskæftigelse i riget, og som den 1. januar 2018 eller senere flytter til eller tager beskæftigelse i Danmark, er underlagt det nye, strammere optjeningsprincips regler og skal derfor have en bopæls- eller beskæftigelsesperiode i riget inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, på minimum et halvt år for at være berettiget til 8,3 pct. af den fulde ydelse, et år for at være berettiget til 16,7 pct. af den fulde ydelse, halvandet år for at være berettiget til 25 pct. osv. Perioder, der kan dokumenteres tilbage til tiden fra før den 1. januar 2018, medregnes også. Se eksempel 2 og 3.

Personer, der den 1. januar 2018 eller senere flytter til eller tager arbejde i Danmark, og som ikke inden for de seneste 10 år har boet eller arbejdet i riget, vil ikke være fuldt ydelsesberettigede, før de i mindst 6 år har haft bopæl eller arbejde i riget inden for de seneste 10 år.

For børn, der fødes den 1. januar 2018 eller senere, udbetales ydelsen under hensyn til det nye, strammere optjeningsprincips regler. Se eksempel 4 og 5.

Eksempel 1

En person har den 1. januar 2018 bopæl og beskæftigelse i riget og har haft dette i 3 år inden for de seneste 10 år. Personen har modtaget fuld ydelse efter gældende regler. Fra den 1. januar 2018 vil personen fortsat være berettiget til fuld ydelse, såfremt personen fortsat, fortløbende og uden afbrydelse har bopæl eller beskæftigelse i Danmark.

Eksempel 2

Hvis personen fra eksempel 1 den 1. februar 2018 flytter til et andet land i en periode, således at retten til børnetilskud bortfalder, og personen derefter flytter tilbage til Danmark, gælder det nye optjeningsprincip. Da personen har haft bopæl i Danmark 3 år inden for de seneste 10 år, vil personen være berettiget til 50 pct. af den fulde sats.

Eksempel 3

En person har haft bopæl i Danmark i perioden 1. januar 2008 – 31. december 2014. I perioden 1. januar 2015 – 31. december 2017 har vedkommende ikke bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Den 1. januar 2018 bosætter personen sig atter i Danmark. Personen vil være berettiget til fuld ydelse fra 1. januar 2018, fordi vedkommende i 10-årsperioden 1. januar 2008 – 31. december 2017 har haft bopæl eller beskæftigelse i riget i mindst 6 år.

Eksempel 4

En person har den 1. januar 2018 bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Personen har haft bopæl i Danmark i ét år inden for de seneste 10 år. Personen har ingen børn og har derfor ikke modtaget nogen ydelse. Den 1. februar 2018 får personen et barn. Da personen har haft bopæl i riget i 1 år inden for de seneste 10 år, vil personen efter barnets fødsel efter det nye optjeningsprincip være berettiget til 16,7 pct. af den fulde sats for børne- og ungeydelse. For så vidt angår ret til børnetilskud skal betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag også være opfyldt, for at opnå ret til 16,7 pct. af den fulde sats for børnetilskud.

Eksempel 5

En person har den 1. januar 2018 bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Personen har haft bopæl i Danmark i 3 år inden for de seneste 10 år. Personen har ét barn. Den 1. februar 2018 får personen endnu et barn. For det barn, der er født før den 1. januar 2018, opretholdes ret til fuld ydelse, jf. også eksempel 1. For det barn, der bliver født fra og med den 1. januar 2018, kan der efter barnets fødsel udbetales 50 pct. af den fulde ydelse, jf. eksempel 2. Ved udbetaling af ekstra børnetilskud efter § 3 i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag opnås ret til fuld ydelse, da ét af flere børn berettiger til udbetalingen efter de hidtil gældende regler om optjening. Der ydes efter § 3 kun et ekstra børnetilskud uanset antallet af børn.

Til § 7

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§ 1, 2, 4 og 5 ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 3 ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1052 af 4. juli 2016, som ændret senest ved lov nr. 753 af 19. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. Efter § 79 indsættes i 9. kapitel:

»§ 79 a. Den, der idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af denne lovs § 81 a, kan ved dommen gives opholdsforbud efter stk. 2. Det samme gælder den, der idømmes en sådan straf eller retsfølge for overtrædelse af denne lov, lov om euforiserende stoffer eller lov om våben og eksplosivstoffer, og som har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, når overtrædelsen har relation til den dømtes tilknytning til gruppen.

Stk. 2. Ved opholdsforbud forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor den pågældende lovovertrædelse er begået, eller hvor den gruppe af personer, jf. § 81 a eller stk. 1, 2. pkt., som den domfældte er tilknyttet, færdes og opholder sig.

Stk. 3. Politiet kan meddele tilla-

delse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter denne bestemmelse, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Stk. 4. Opholdsforbud gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom. Ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges opholdsforbuddet tilsvarende.

Stk. 5. Den dømte kan 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opholdsforbuddets opretholdelse for retten. Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker tidligere. § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Afgørelsen træffes ved kendelse. Hvis afgørelsen går ud på, at opholdsforbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.

Stk. 6. Overtrædelse af et opholdsforbud efter denne bestemmelse straffes med fængsel indtil 2 år.

Stk. 7. Justitsministeren fastsætter regler om tilladelser efter stk. 3, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser.«

§ 2

I lov om våben og eksplosivstoffer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1005 af 22. november 2012, som ændret

senest ved lov nr. 495 af 22. maj 2017, foretages følgende ændring:

§ 3. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til kontrol af:

1-5) ---

6) lokaler, hvor de i lovens § 9, stk. 2, nævnte skytteforeninger opbevarer våben.

Stk. 4-6. ---

1. I § 3, *stk. 3, nr. 6*, indsættes efter »opbevarer«: », besidder eller anvender«.

§ 3

I lov om vagtvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 112 af 11. januar 2016, foretages følgende ændring:

§ 7. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Godkendelse af en ansættelse kan nægtes

1) ---

2) såfremt den pågældende i stilling eller erhverv har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil udøve hvervet på forsvarlig måde.

1. I § 7, *stk. 3, nr. 2*, udgår: »i stilling eller erhverv«.

§ 4

I lov om en børne- og ungeydelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 609 af 3. juni 2016, som ændret ved § 14 i lov nr. 674 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:

§ 2. Retten til børne- og ungeydelsen er betinget af, at den person, der har forældremyndigheden over barnet eller har taget barnet i pleje med henblik på adoption, er fuldt skattepligtig efter kildeskattelovens § 1,

1-6) ---

7) at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 2 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører. Hvis kravet i 1. pkt. ikke er opfyldt, udbetales en forholdsmæssig andel af ydelsen efter 3. pkt., hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 25 pct. af ydelsen, efter 12 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50 pct. af ydelsen, og efter 18 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75 pct. af ydelsen, og

8) ---

1. § 2, stk. 1, nr. 7, affattes således:

»at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligten over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 6 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører, og«

2. I § 2 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Er kravet i stk. 1, nr. 7, ikke opfyldt, udbetales følgende forholdsmæssige andel af ydelsen, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt:

1) Efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 8,3 pct. af ydelsen.

- 2) Efter 12 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 16,7 pct. af ydelsen.
- 3) Efter 18 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 25 pct. af ydelsen.
- 4) Efter 24 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 33,3 pct. af ydelsen.
- 5) Efter 30 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 41,7 pct. af ydelsen.
- 6) Efter 36 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50,0 pct. af ydelsen.
- 7) Efter 42 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 58,3 af ydelsen.
- 8) Efter 48 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 66,7 pct. af ydelsen.
- 9) Efter 54 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75,0 pct. af ydelsen.
- 10) Efter 60 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 83,3 pct. af ydelsen.
- 11) Efter 66 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 91,7 pct. af ydelsen.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

§ 5

I lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. lovbekendtgørelse nr. 1095 af 7. oktober 2014, som ændret ved § 4 i lov nr. 574 af 10. juni 2014, § 1 i lov nr. 999 af 30. august 2015 og § 11 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

§ 5 a. Herudover er det en betingelse for ret til ydelser efter denne lov, at mindst en af de personer, der har forsørgelsespligt over for barnet, har haft bopæl eller beskæftigelse i mindst 2 år her i riget inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører.

Stk. 2. Hvis kravet i stk. 1 ikke er opfyldt, udbetales følgende forholdsmæssige andel af ydelsen, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt:

1) Efter 6 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 25 pct. af ydelsen.

2) Efter 12 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50 pct. af ydelsen.

3) Efter 18 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75 pct. af ydelsen.

Stk. 3. ---

1. I § 5 a, stk. 1, ændres »2 år« til: »6 år«.

2. I § 5 a, stk. 2, nr. 1, ændres »25 pct.« til: »8,3 pct.«.

3. I § 5 a, stk. 2, nr. 2, ændres »50 pct.« til: »16,7 pct.«.

4. I § 5 a, stk. 2, nr. 3, ændres »75 pct.« til: »25 pct.«.

5. I § 5 a, stk. 2, indsættes som nr. 4-11:

»4) Efter 24 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 33,3 pct.

af ydelsen.

5) Efter 30 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 41,7 pct. af ydelsen.

6) Efter 36 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 50,0 pct. af ydelsen.

7) Efter 42 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 58,3 af ydelsen.

8) Efter 48 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 66,7 pct. af ydelsen.

9) Efter 54 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 75,0 pct. af ydelsen.

10) Efter 60 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 83,3 pct. af ydelsen.

11) Efter 66 måneders bopæl eller beskæftigelse her i riget inden for de seneste 10 år udbetales 91,7 pct. af ydelsen.«

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Stk. 2. § 4 finder ikke anvendelse på en allerede erhvervet ret til børne- og ungeydelse, der eksisterer den 1. januar 2018, så længe retten bevares uden afbrydelse. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før den 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter § 4.

Stk. 4. § 5 finder ikke anvendelse i forhold til fortsat ret til ydelser, der var optjent ret til umiddelbart før den 1. januar 2018 ved fortsat og uafbrudt bopæl eller beskæftigelse i Danmark. For ret til sådanne ydelser finder de hidtil gældende regler om optjening anvendelse.

Stk. 5. Bopæls- eller beskæftigelsesperioder optjent før den 1. januar 2018 indgår i opgørelsen af optjente bopæls- eller beskæftigelsesperioder efter reglerne i § 5 om optjening gældende fra den 1. januar 2018.

§ 7

Stk. 1. Lovens §§ 1, 2, 4 og 5 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 3 gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.